

Έντυπο υλικό στα
Θρησκευτικά Α' Λυκείου

Θρησκεία και σύγχρονος άνθρωπος

Τόμος 4ος

Έντυπο προσωρινό υλικό στα Θρησκευτικά Α΄ Λυκείου

Θρησκεία και σύγχρονος άνθρωπος

Το έντυπο προσωρινό υλικό στα Θρησκευτικά δημιουργήθηκε με την ευθύνη της επιτροπής εμπειρογνωμόνων του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής στο πλαίσιο υλοποίησης του Υποέργου «Εκπόνηση Προγραμμάτων Σπουδών Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης και Οδηγών για τον Εκπαιδευτικό «Εργαλεία Διδακτικών Προσεγγίσεων» της Πράξης «ΝΕΟ ΣΧΟΛΕΙΟ (Σχολείο 21ου αιώνα) – Νέο πρόγραμμα σπουδών. Το παρόν υλικό συνοδεύει το αντίστοιχο Πρόγραμμα Σπουδών και τον Οδηγό Εκπαιδευτικού.

Για τη σύνταξη του φακέλου προσωρινού υλικού στα Θρησκευτικά Α΄ Λυκείου εργάστηκαν αμισθί τα μέλη της Επιτροπής Εμπειρογνωμόνων **Καλλιρρόη Ακανθοπούλου**, Δρ Θεολογίας, Εκπαιδευτικός Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, και **Μαρία Συργιάννη**, Δρ Θεολογίας, Σχολική Σύμβουλος Θεολόγων, και οι θεολόγοι εκπαιδευτικοί:

Δήμητρα Παρθένου

Θεολόγος, Εκπαιδευτικός Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

Αναστασία Χατζηδημητρίου

Θεολόγος, Εκπαιδευτικός Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

Σχεδιασμός και μορφοποίηση φακέλου:

Καλλιρρόη Ακανθοπούλου

Εικονογράφηση εξωφύλλου, μετωπίδων θεματικών ενότητων και οπισθοφύλλου:

Δέσποινα Χανόγλου

Θεολόγος, Εκπαιδευτικός Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

- ❖ Για τη μετάφραση της Αγίας Γραφής χρησιμοποιήθηκε η έκδοση της Βιβλικής Εταιρίας.
- ❖ Για πληρέστερες βιβλιογραφικές αναφορές και παραπομπές βλ. στις αντίστοιχες διδακτικές ενότητες του (αναθεωρημένου) Οδηγού Εκπαιδευτικού στα Θρησκευτικά Λυκείου.
- ❖ Τα σύμβολα δηλώνουν το τέλος κάθε δραστηριότητας.

Η αξιολόγηση, η κρίση των προσαρμογών και η επιστημονική επιμέλεια του προσαρμοσμένου βιβλίου πραγματοποιείται από τη Μονάδα Ειδικής Αγωγής του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής.

Η προσαρμογή του βιβλίου για μαθητές με μειωμένη όραση από το ΙΤΥΕ – ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ πραγματοποιείται με βάση τις προδιαγραφές που έχουν αναπτυχθεί από ειδικούς εμπειρογνώμονες για το ΙΕΠ.

**ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
ΓΙΑ ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΕ ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΟΡΑΣΗ**

ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ**

ΦΑΚΕΛΟΣ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ

**Έντυπο υλικό στα
Θρησκευτικά Α' Λυκείου**

Τόμος 4ος

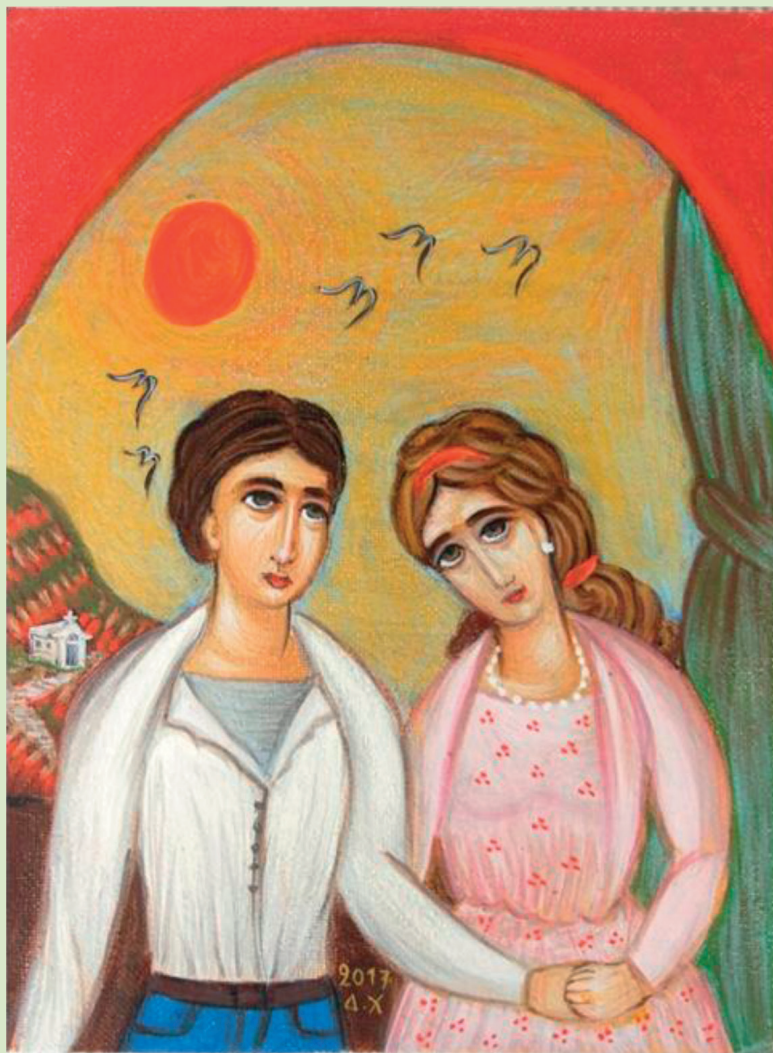
**ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ
ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ»**

ΘΕΜΑΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ 4

Αξίες

- 4.1 Ελευθερία
- 4.2 Αγάπη
- 4.3 Δικαιώματα
- 4.4 Ισότητα
- 4.5 Ευθύνη

Θ.Ε. 4. ΑΞΙΕΣ

(ελευθερία, αγάπη, δικαιώματα, ισότητα, ευθύνη)

4.1. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Το αίτημα της ελευθερίας σε διάφορες καταστάσεις.

1. Βρυζάκης, Θ. Η έξοδος του Μεσολογγίου (1853). Εθνική Πινακοθήκη, Αθήνα.

2. Φοιτητές προβάλλουν το αίτημα της πολιτικής ελευθερίας

3. Δεσμά

4. Απόδραση

Η αναίρεση της ελευθερίας και οι συνέπειές της.

1. Πραξ 16, 16-23: **Ο Παύλος και ο Σίλας στη φυλακή**
Μια μέρα, καθώς πηγαίναμε στον τόπο της προ-
σευχής, συνέβη να συναντήσουμε μια δούλη που είχε
μαντικό πνεύμα και με τις μαντείες της απέφερε πολλά
κέρδη στους κυρίους της. Αυτή ακολουθούσε τον Παύ-
λο και το Σίλα και φώναζε: «Αυτοί οι άνθρωποι είναι
δούλοι του ύψιστου Θεού, που μας κηρύττουν την οδό
της σωτηρίας!» Αυτό το έκανε πολλές μέρες. Ο Παύλος
αγανάκτησε· γύρισε πίσω και είπε στο πνεύμα: «Σε
διατάζω στο όνομα του Ιησού Χριστού να βγεις απ’ αυ-
τήν». Την ίδια στιγμή βγήκε το πνεύμα. Όταν είδαν τ’
αφεντικά της ότι μαζί με το πνεύμα χάθηκε κι η ελπίδα
του κέρδους που είχαν από την εργασία της, έπιασαν
τον Παύλο και το Σίλα και τους έσυραν στην αγορά για

να τους παρουσιάσουν στις αρχές. Τους οδήγησαν μπροστά στους ανώτατους άρχοντες της πόλης και είπαν: «Αυτοί οι άνθρωποι είναι Ιουδαίοι και προκαλούν ταραχές στην πόλη. Θέλουν να εισαγάγουν έθιμα που δεν επιτρέπεται σ' εμάς, που είμαστε Ρωμαίοι, να τα δεχτούμε ή να τα τηρήσουμε». Τότε ο λαός ξεσηκώθηκε εναντίον τους. Οι άρχοντες τους έσκισαν τα ρούχα και έδωσαν διαταγή να τους ραβδίσουν. Τους έδωσαν πολλά χτυπήματα και μετά τους έβαλαν στη φυλακή κι έδωσαν εντολή στο δεσμοφύλακα να τους φυλάει ασφαλισμένους καλά. Αυτός, εφόσον πήρε μια τέτοια εντολή, τους έβαλε στο πιο εσωτερικό κελί και για λόγους ασφάλειας έσφιξε τα πόδια τους στην ξυλοπέδη.

Γύρω στα μεσάνυχτα, ο Παύλος και ο Σίλας προσεύχονταν και έψελναν ύμνους στο Θεό· και τους άκουγαν οι φυλακισμένοι. Ξαφνικά έγινε ένας σεισμός τόσο δυνατός, που σαλεύτηκαν τα θεμέλια της φυλακής. Αμέσως άνοιξαν όλες οι πόρτες και τα δεσμά των φυλακισμένων λύθηκαν. Ο δεσμοφύλακας ξύπνησε· κι όταν είδε τις πόρτες της φυλακής ανοιχτές, έβγαλε το σπαθί του κι ήθελε να σκοτωθεί, νομίζοντας ότι οι φυλακισμένοι είχαν δραπετεύσει. Τότε ο Παύλος του φώναξε: «Μην κάνεις κανένα κακό στον εαυτό σου! Είμαστε όλοι εδώ». Ο δεσμοφύλακας ζήτησε να του φέρουν φώτα, πήδηξε μέσα στο κελί, και τρομαγμένος έπεσε στα πόδια του Παύλου και του Σίλα. Ύστερα τους έβγαλε έξω και τους ρώτησε: «Κύριοι, τι πρέπει να κάνω για να

σωθώ;» Αυτοί του είπαν: «Πίστεψε στον Κύριο Ιησού Χριστό, και θα σωθείς κι εσύ και το σπίτι σου». Και κήρυξαν σ' αυτόν και σ' όσους ήταν στο σπίτι του το λόγο του Κυρίου.

2. Στέρηση ελευθερίας

«[...] Σήμερα, με καθαρή ματιά, θα προσπαθήσω να εκτιμήσω τι σημαίνει στέρηση ελευθερίας. Λέω σήμερα, γιατί όλα τα προηγούμενα χρόνια είχε μια διαφορετική έννοια η στέρηση αυτή. Στην τότε λογική μου, ήταν ένα είδος τιμωρίας και μόνο, με στόχο τον μελλοντικό σωφρονισμό σου. Δεν καταλάβαινα τι στερείσαι. [...] Όταν μπαίνεις στη φυλακή, το πρώτο που χάνεις είναι και το τελευταίο ίχνος αξιοπρέπειας που σου έχει μείνει! Την παραδίδεις στον φύλακα, την ώρα που σου λέει να γδυθείς τελείως, στο δωμάτιο της έρευνας [...]. Περνώντας στον εσωτερικό χώρο, νιώθεις έντονα ότι έχεις μπει σ' έναν κόσμο άλλον, διαφορετικό! Διάδρομοι ψυχροί στο χρώμα του γκριζου, που τελειώνουν πάντα σε πόρτες από κάγκελα, βαμμένα κι αυτά στο γκρι ή μπεζ. Τα αρρωστημένα αυτά χρώματα θα σου προκαλούν πάντα ένα ρίγος και μια θλίψη. [...]

Αυτό που στερείσαι και είναι μία απ' τις σημαντικότερες απώλειες, είναι ότι στη φυλακή δεν μπορείς ποτέ να απολαύσεις έστω και λίγο χρόνο ησυχίας, ηρεμίας, μόνος σου! Χωρίς ήχους, χωρίς την παρουσία κάποιου άλλου. Από τις 8 το πρωί αρχίζουν στη διαπασών τα μεγάφωνα, χωρίς να σταματούν καθόλου, παρά

μόνο τρεις ώρες το μεσημέρι, και συνεχίζουν μέχρι τις 9 το βράδυ. Φωνάζουν εκατοντάδες κρατούμενους για επισκεπτήρια, δικηγόρους, φαρμακείο, νοσοκομείο, εργασίες, θεραπευτικά προγράμματα κτλ. Αυτή η ηχορρύπανση, σε συνδυασμό με τα ραδιόφωνα, τις συζητήσεις, τις φωνές, τα γέλια, τους τσακωμούς, τον χαβαλέ, [...] από τετρακόσια άτομα διαφόρων εθνικοτήτων και διαλέκτων, σου τρυπάει το μυαλό, σου εξοντώνει τον εγκέφαλο, σε αποσυντονίζει, σε διαλύει! [...]

Μέσα σ' αυτή την τρέλα, σ' αυτό το κομμάτιασμα των αισθήσεων, αποζητάς από ανάγκη τη μοναξιά! Κλείνεσαι στον εαυτό σου, τουλάχιστον τις ώρες κοινής ησυχίας, πάντα ξαπλωμένος, γιατί δεν μπορείς κι αλλιώς, κι αρχίζεις να μετράς όσα έχασες, μπαίνοντας στη φυλακή. [...] Αναπολείς την οικογένειά σου, τη χαμένη σου αγάπη, τον έρωτά της, τα χάρδια της, τους φίλους σου, τη θάλασσα, τον ουρανό με τα αστέρια, τα δέντρα, τους κήπους, την ευχάριστη μυρωδιά των λουλουδιών, το κελάιδισμα των πουλιών [...]. Τα πάντα ξεθωριάζουν, εικόνες, χρώματα, χαρές, ελπίδες. [...] Αλλάζουν ριζικά οι εικόνες των ματιών σου και της ψυχής σου. Από το πρωί ως το βράδυ βρίσκεσαι ανάμεσα σε ανθρώπους δυστυχημένους [...].

Θέλεις από ανάγκη να ξαναβιώσεις το στοργικό αγκάλιασμα της μητέρας ή των αδελφών σου, ή των παιδιών σου άμα έχεις, ή ενός φίλου, και με φρίκη καταλαβαίνεις ότι θα κάνεις χρόνια να το ξαναβιώσεις! Νιώθεις τις απώλειες αυτές και ματώνει η ψυχή σου! Με τον

χρόνο διαπιστώνεις ότι όσοι ήταν γύρω σου στις χαρές και ορκίζονταν πίστη, την έκαναν με ελαφρά πηδηματάκια [...]. Μόνο ένας άνθρωπος δεν σε εγκαταλείπει ποτέ! Η Μάνα! Είναι και θα είναι πάντα δίπλα σου! Δεν το λέω μόνο εγώ, είναι και η διαπίστωση όλων!

Όταν ζήσεις όλα αυτά τα συναισθήματα της απώλειας και σε ποτίσουν μέχρι το μεδούλι, υπάρχουν δύο εκδοχές, δύο δρόμοι για να τα αντιμετωπίσεις. Ή αρχίζεις και αναλαμβάνεις τις ευθύνες σου, αναγνωρίζοντας τα λάθη σου με ειλικρίνεια ψυχής, κάνοντας ό,τι χρειαστεί για να μην τα ξαναζήσεις, ή εγκαταλείπεις τον εαυτό σου και συμβιβάζεσαι, με οποιονδήποτε τρόπο και κόστος, οπότε είσαι άξιος της μοίρας σου [...].»

Ελεύθερος, Δ. (2010). Ο ήχος της χειροπέδας: Ο κόσμος του χρήστη.
Αθήνα: Μαΐστρος, σ. 341-347

Ο Θούριος του Ρήγα (1797)

Ως πότε, παλληκάρια,
να ζούμεν στα στενά,
μονάχοι, σαν λιοντάρια,
στες ράχες, στα βουνά;
Σπηλιές να κατοικούμεν,
να βλέπωμεν κλαδιά,

να φεύγωμ' απ' τον κόσμο,
για την πικρή σκλαβιά;
Να χάνωμεν αδέρφια,
Πατρίδα και γονείς,
τους φίλους, τα παιδιά μας
κι όλους τους συγγενείς;

Καλλιό 'ναι μίας ώρας ελεύθερη ζωή,
παρά σαράντα χρόνοι σκλαβιά και φυλακή!
Τι σ' ωφελεί αν ζήσης
και είσαι στη σκλαβιά;
Στοχάσου πως σε ψένουν
καθ' ώραν στη φωτιά.
Βεζίρης, Δραγουμάνος,
Αφέντης κι αν σταθής,
ο Τύραννος αδίκως σε κάμει να χαθής·
δουλεύεις όλ' ημέρα
σε ό,τι κι αν σοι πη,
κι αυτός πασχίζει πάλιν το αίμα σου να πιη

Τραγούδι: Δημοσθένους λέξεις (1972)
Στίχοι-Μουσική-Ερμηνεία: Διον. Σαββόπουλος
Άλμπουμ: Βρώμικο ψωμί

Κι αν βγω απ' αυτή τη φυλακή
κανείς δε θα με περιμένει
οι δρόμοι θα 'ναι αδειανοί
κι η πολιτεία μου πιο ξένη
τα καφενεία όλα κλειστά
κι οι φίλοι μου ξενιτεμένοι
αέρας θα με παρασέρνει
κι αν βγω απ' αυτή τη φυλακή

Κι ο ήλιος θ' αποκοιμηθεί
μες στα ερείπια της Ολύνθου
θα μοιάζουν πράγματα του μύθου
κι οι φίλοι μου και οι εχθροί
μαρμαρωμένοι θα σταθούν
οι ρήτορες κι οι λωποδύτες
ζητιάνοι, εταίρες και προφήτες
μαρμαρωμένοι θα σταθούν

Μπροστά στην πύλη θα σταθώ
με τις κουβέρτες στη μασχάλη
κι αργοκουνώντας το κεφάλι
θα χαιρετήσω το φρουρό
χωρίς βουλή, χωρίς Θεό

σαν βασιλιάς σ' αρχαίο δράμα
θα πω τη λέξη και το γράμμα
μπροστά στην πύλη θα σταθώ

Το αυτεξούσιο του προσώπου ως βάση της χριστιανικής ανθρωπολογίας.

1. Γεν 1,26: «Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν».

2. «Τὸ μὲν γάρ κατ' εἰκόνα, τὸ νοερόν δηλοῖ καὶ αὐτεξούσιον, τὸ δὲ καθ' ὁμοίωσιν, τὴν τῆς ἀρετῆς κατὰ τὸ δυνατόν ὁμοίωσιν».

(Απόδοση: Διότι το μεν «κατ' εικόνα» δηλώνει το νου (λογικό) και το αυτεξούσιο, το δε «καθ' ομοίωσιν» την όσο το δυνατόν ομοίωση ως προς την αρετή).

Ιωάννης Δαμασκηνός, Ἐκδοσις Ακριβῆς
της Ορθοδόξου Πίστεως, MPG 94:920B.

3. Ο άνθρωπος έχει δική του βούληση εφόσον είναι εκ φύσεως λογικός. Γιατί αυτό που είναι εκ φύσεως λογικό είναι εκ φύσεως και αυτεξούσιο. Και το αυτεξούσιο, σύμφωνα με τους Πατέρες, είναι η βούληση,

άρα ο άνθρωπος εκ φύσεως έχει δική του βούληση. Επίσης, [ενν. έχει δική του βούληση] εφόσον ο άνθρωπος έχει δημιουργηθεί κατ' εικόνα της μακάριας και υπερούσιας Θεότητας. Γιατί η θεία φύση είναι αυτεξούσια από τη φύση της, επομένως και ο άνθρωπος, ως πραγματικά εικόνα αυτής της θείας φύσης, είναι από τη φύση του αυτεξούσιος. Και αν είναι αυτεξούσιος από τη φύση του, τότε από τη φύση του ο άνθρωπος έχει και δική του βούληση.

Μάξιμος Ομολογητής, Διάλογος με τον Πύρρο, MPG91:304C. [Απόδοση]

4. Και δημιούργησε τον άνθρωπο αναμάρτητο στη φύση του και αυτεξούσιο στη βούλησή του. Όταν λέω αναμάρτητο, δεν εννοώ ότι ο άνθρωπος δεν υποπίπτει σε αμαρτία. Διότι μόνον το θείο δεν το αγγίζει η αμαρτία. Εννοώ ότι η διάπραξη της αμαρτίας δεν βρίσκεται μέσα στη φύση του αλλά περισσότερο στην ελεύθερη βούλησή του. Δηλαδή, όπως έχει την εξουσία να μένει και να προκόπτει στο αγαθό με τη συνέργεια της θείας χάριτος, με τον ίδιο τρόπο μπορεί και να απομακρύνεται από το αγαθό και να περιέρχεται στο κακό, αφού ο Θεός του παραχωρεί το αυτεξούσιο. Γιατί αυτό που γίνεται με τη βία δεν είναι αρετή.

Ιωάννης Δαμασκηνός, Έκδοσις Ακριβής της Ορθοδόξου Πίστεως, MPG 94:924B. [Απόδοση]

5. «Ὁ πλάσας ἀπ' ἀρχῆς τὸν ἄνθρωπον ἐλεύθερον ἀφῆκε καὶ αὐτεξούσιον...»

Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος 14,25, PG35,892A.

6. Η ζωτική σημασία της ελευθερίας

Ὁ Δημιουργὸς Θεὸς εἶναι ἐλεύθερος: μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ τὰ ἀνθρώπινα δημιουργήματα ποὺ εἶναι φτιαγμένα κατ' εἰκόνα του εἶναι προικισμένα μὲ ἐλευθερία. Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ κάνει τὰ ἀνθρώπινα ὄντα νὰ ξεχωρίζουν, μὲ ἓνα τρόπον ποὺ ὑπερέχει, ἀπὸ τὰ ἄλλα ὄντα; Πέρα ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα, εἶναι ἡ αὐτοσυνειδησία, ἡ φωνὴ τῆς συνείδησης, ἡ δύναμη τῆς ἐλεύθερης ἀπόφασης, ἡ ἰκανότητα τῆς ἠθικῆς ἐκλογῆς. Ἐνῶ τὰ ἄλλα ὄντα ἐνεργοῦν ἀπὸ ἔνστικτο, τὸ ἀνθρώπινο ὄν στέκεται εὐσυνειδητὰ ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ - στέκεται μὲ πλήρη ἐπίγνωση στὸ σημεῖο τοῦ καιροῦ, στὴ στιγμή τῆς κρίσης καὶ τῆς εὐκαιρίας - καὶ διαλέγει. Μόνο μὲ τὴν ἄσκηση αὐτῆς τῆς δύναμης, τῆς ἐλεύθερης ἐκλογῆς, ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἄνθρωπος πραγματικά.

Ἡ ζωτικὴ σημασία τῆς ἐλευθερίας μπορεῖ νὰ φανεῖ στὴν περίπτωση τῆς εὐλογημένης Παρθένου Μαρίας, ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἡ εἰκόνα τοῦ τί σημαίνει νὰ εἶσαι γνήσιος ἄνθρωπος. Στὸν Εὐαγγελισμό, ὁ Ἀρχάγγελος δὲν ἐπληροφόρησε ἀπλῶς τὴν Παναγία γιὰ τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ περίμενε τὴν ἐλεύθερη καὶ ἐθελοντικὴ τῆς ἀπάντηση: «Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου» (Λουκ. 1:38). Θὰ μπορούσε νὰ εἶχε ἀρνηθεῖ.

Ὁ Θεὸς λαμβάνει τὴν πρωτοβουλία, ὅμως ἡ ἐθελοντικὴ συνεργασία τῆς Παναγίας εἶναι ἐπίσης ἀπαραίτητη. Δὲν εἶναι ἀπλῶς ἓνα παθητικὸ ἐργαλεῖο ἀλλὰ ἓνας ἐνεργητικὸς μέτοχος στὸ ἔργο τῆς σωτηρίας. Ἡ ἀπάντησή της μὲ κανέναν τρόπο δὲν ἦταν ἓνα ἐκ τῶν προτέρων γνωστὸ συμπέρασμα· σ' αὐτὴ τὴν ἐλεύθερα δοσμένη ἀπάντηση κρεμόταν ὁλόκληρο τὸ μέλλον τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας.

Ware, Κάλλιστος, ἐπίσκοπος Διοκλείας (1991).
Ἄνθρωπος καὶ Κοινωνία. Δοκίμια γιὰ τὴ θέση τοῦ
ἀνθρώπου στὸν σύγχρονο κόσμο.
Πάφος: I. M. Αγ. Νεοφύτου.

Ρωμ 7, 15-20: Ἐτσι, δὲν ξέρω οὐσιαστικά τι κάνω· δὲν κάνω αὐτό που θα ἴθελα να κάνω ἀλλὰ, ἀντίθετα, ὅ,τι θα ἴθελα να ἀποφύγω. Κάνοντας ὅμως αὐτό που κατὰ βάθος δε θέλω, ἀναγνωρίζω ἐμπρακτα πως οἱ ἐντολές του νόμου εἶναι σωστές.

Ἐτσι φτάνω πια στο σημεῖο να μὴ διαπράττω ἐγὼ ο ἴδιος το κακό ἀλλὰ ἡ ἀμαρτία, που ἔχει ἐγκατασταθεῖ μέσα μου. Ἡ ἴδια ἡ συνείδησή μου μαρτυρεῖ γι' αὐτό: Δὲν κατοικεῖ μέσα μου, δηλαδή στο εἶναι μου, το καλό. Ἀπόδειξη εἶναι πως ἐγὼ θέλω να κάνω το καλό, δὲν βρίσκω ὅμως τὴ δύναμη να το μετατρέψω σε πράξη. Κι ἔτσι, δὲν κάνω το καλό που θα ἴθελα, ἀλλὰ υπηρετῶ

το κακό, που δεν το θέλω. Αν όμως κάνω αυτό που δε θέλω, τότε την πράξη μου δεν την καθορίζω πια εγώ αλλά η αμαρτία, που έχει θρονιαστεί μέσα μου.

Ο Θεός ως ελευθερωτής και πηγή ελευθερίας

[Ο Φιοντόρ Ντοστογιέφσκι στο αριστούργημά του "Αδελφοί Καραμαζώφ" μας μεταφέρει στη Σεβίλλη της Ισπανίας του 15ου αιώνα. Η Ιερά Εξέταση έχει φέρει στην πυρά ανθρώπους που καταδίκασε ως αιρετικούς. Ο Μεγάλος Ιεροεξεταστής είναι παρών, μαζί με την αριστοκρατία της πόλης. Ξαφνικά ο κόσμος αναταράζεται, φωνάζει, δοξολογεί. Ο Χριστός έχει εμφανιστεί ξανά και βαδίζει μέσα στο πλήθος. Ο Μεγάλος Ιεροεξεταστής έρχεται πρόσωπο με πρόσωπο μαζί του και διατάζει τη σύλληψή του. Με "εκκλησιαστική", λοιπόν, διαταγή, ο Χριστός κλείνεται στη φυλακή. Αργότερα, ο Μεγάλος Ιεροεξεταστής τον επισκέπτεται και του μιλάει. Τον κατηγορεί και του αναγγέλλει την εκτέλεσή του. Ο Χριστός μένει σιωπηλός. Ό,τι ακούγεται μέσα στο κελί, είναι ο μονόλογος του Μεγάλου Ιεροεξεταστή: υπενθυμίζει στον κρατούμενο τον πρώτο από τους τρεις πειρασμούς-ερωτήσεις που είχε υποβάλει κάποτε ο διάβολος στον Χριστό στην έρημο, λίγο πριν αυτός ξεκινήσει το δημόσιο έργο του. Ο διάβολος είχε ζητήσει από τον Χριστό να αποδείξει ότι είναι Υιός του Θεού μετατρέποντας τις πέτρες σε ψωμιά. Ο Χριστός αρνήθηκε να κάνει ένα

τέτοιο, "καθ' υπαγόρευσιν" θαύμα (Μτ 4, 1-4). Ο Μεγάλος Ιεροεξεταστής, λοιπόν, λέει:]

Ο Μεγάλος Ιεροεξεταστής

5. π. Σταμάτης Σκλήρης, Ο Μεγάλος Ιεροεξεταστής και ο Χριστός κατάδικος

"[...] Θυμήσου την πρώτη ερώτηση, την έννοιά της, αν όχι ακριβώς τα λόγια: Θέλεις να πας στον κόσμο με αδειανά χέρια κηρύσσοντας στους ανθρώπους μια ελευθερία που η φυσική τους βλακεία και η φυσική τους προστυχιά δεν τους αφήνουν να την καταλάβουν, μια ελευθερία που τους φοβίζει, γιατί δεν υπάρχει και δε θα υπάρξει τίποτε πιο ανυπόφορο απ' αυτή για τον

άνθρωπο και την κοινωνία; Βλέπεις αυτές τις πέτρες της άγονης ερήμου; Κάνε τες ψωμιά και οι άνθρωποι θα τρέξουν πίσω σου μ' ευγνωμοσύνη, σαν υπάκουο κοπάδι, τρέμοντας μήπως πάρεις το χέρι σου και δεν έχουν πια ψωμί. Εσύ όμως δε θέλησες να στερήσεις απ' τον άνθρωπο την ελευθερία και αρνήθηκες, κρίνοντας πως είναι ασυμβίβαστη με την υπακοή που εξαγοράζεται με ψωμιά [...]. Επαύξησες την ανθρώπινη ελευθερία, αντί να την περιορίσεις και επέβαλες έτσι για πάντα στον ηθικό άνθρωπο τα μαρτύρια αυτής της ελευθερίας. Ήθελες να σ' αγαπούν ελεύθερα, να σε ακολουθούν οι άνθρωποι με τη θέλησή τους, καταγοητευμένοι [...]. Δεν κατέβηκες απ' τον σταυρό όταν σε κορόιδευαν και σου φώναζαν ειρωνικά: "Κατέβα απ' το σταυρό για να σε πιστέψουμε". Δεν το 'κάνες, γιατί δεν ήθελες πάλι να υποδουλώσεις τον άνθρωπο μ' ένα θαύμα. Ήθελες μια πίστη ελεύθερη και όχι υπαγορευμένη από το θαύμα. Χρειαζόσουνα την ελεύθερη αγάπη και όχι τη δουλική έξαρση ενός τρομοκρατημένου σκλάβου [...].

Δεν σε φοβάμαι καθόλου. Κι εγώ πήγα στην έρημο, κι εγώ έζησα με ρίζες και ακρίδες, κι εγώ μακάρισα την ελευθερία που χάρισες στους ανθρώπους [...]. Αλλά συνήλθα και δε θέλησα να υπηρετήσω μια υπόθεση παράλογη. Γύρισα πίσω κι ενώθηκα με εκείνους που διόρθωσαν το έργο σου [...]. Σ' το ξαναλέω, αύριο, μ' ένα νόημά μου, θα ιδείς αυτό το πειθήνιο κοπάδι να φέρνει αναμμένα κάρβουνα στη φωτιά όπου θα σε ρίξω, γιατί ήρθες να εμποδίσεις το έργο μας. Γιατί αν υπάρχει κάποιος

που του αξίζει πιο πολύ απ' όλους να καεί, αυτός είσαι
εσύ. Αύριο θα σε κάψω. Τελείωσα".

Φ. Ντοστογιέφσκι, Φ. Αδελφοί Καραμαζώφ (μτφρ. Σ. Π.),
Θεσσαλονίκη: Σύγχρονες Εκδόσεις, σ. 220-229.
(Σχολικό βιβλίο Θρησκευτικών Γ' Λυκείου,
ΔΕ 5, σ. 40-41)

Wade In The Water*

**«Wade in the Water, Wade in the Water children
Wade in the Water, God's gonna trouble the Water
Who's that young girl dressed in red
Wade in the Water
Must be the Children that Moses led
God's gonna trouble the Water
Who's that young girl dressed in white
Wade in the Water
Must be the Children of Israeli
God's gonna trouble the Water
Who's that young girl dressed in blue
Wade in the Water
Must be Children that's coming true
God's gonna trouble the Water
You don't believe I did begin to wade in the Water
Just see the holy ghost looking for me
God's gonna trouble the Water»**

* Το *Wade in the water* είναι συνθηματικό «πλατσούρισε στα νερά» –όπως ο Μωυσής– για να σωθείς. Η πρακτική όψη του θέματος ήταν πως στο νερό δεν μπορούσαν τα σκυλιά να μυρίσουν τους δραπέτες, και η θεωρητική αναφορά στη διάβαση της Ερυθράς θαλάσσης.

Go down Moses*

«When Israel was in Egyptland,
let my people go,
oppressed so hard they could
not stand let my people go.
Go down Moses,
Way down in Egyptland,
tell old Pharaoh,
to let my people go.
«Thus spoke the Lord»,
bold Moses said.
Let my people go,
«If not I'll smite your
first born dead»,
let my people go.
Let my people go».

* Η Έξοδος θεωρήθηκε ανά τους αιώνες σύμβολο ελευθερίας. Οι μαύροι σκλάβοι της Αμερικής τραγουδούν

την Έξοδο ως κεντρικό θέμα στα τραγούδια τους, τα spirituals.

Η ελευθερία ως προσωπική επιλογή και ως κοινωνική κατάσταση.

Ο Θεός δεν δημιούργησε ρομπότ

Όπως συνήθιζε να λέει ο Paul Evdokimov [Ρώσος θεολόγος], ο Θεός μπορεί να κάνει το κάθε τι εκτός από το να μας αναγκάσει να τον αγαπάμε. Ο Θεός επομένως δεν εδημιούργησε ρομπότ που θα τον υπάκουαν μηχανικά αλλά αγγέλους και ανθρώπινες υπάρξεις προικισμένες με ελεύθερη εκλογή. Και μ' αυτό, για να θέσουμε το ζήτημα με ανθρωπομορφικό τρόπο, ο Θεός ριψοκινδύνευσε: γιατί μαζί με αυτό το δώρο της ελευθερίας δόθηκε επίσης και η δυνατότητα της αμαρτίας. Αλλ' αυτός που δεν θα ριψοκινδυνεύσει δεν αγαπάει. Δίχως ελευθερία δεν θα υπήρχε αμαρτία. Αλλά δίχως ελευθερία ο άνθρωπος δεν θα ήταν εικόνα του Θεού. Δίχως ελευθερία ο άνθρωπος δεν θα μπορούσε να επικοινωνήσει με τον Θεό με μια σχέση αγάπης.

Ware, Κάλλιστος, Επισκ. Διοκλείας (⁷1982).
Ο Ορθόδοξος Δρόμος. Αθήνα: Επτάλοφος, σ. 68-69.

Τελειώνοντας τη Διδακτική Ενότητα...

- ✓ Εκφράζουμε επιχειρήματα για την ελευθερία ως θεμελιώδους γνωρίσματος του Χριστιανισμού.
- ✓ Αναλύουμε τη σχέση πίστης και ελευθερίας.

Σημειώνουμε...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

4.2. ΑΓΑΠΗ

Τρόποι έκφρασης της αγάπης.

1. Γ. Ιακωβίδης,
Μητρική στοργή
(1889). Εθνική
Πινακοθήκη, Αθήνα.

1. Τραγούδι: Κόμης Χ, **Αγάπη είναι φίλε...** (2007)

Στίχοι: Κόμης Χ

Μουσική: Diveno

Ερμηνευτές: Κόμης Χ – Β. Αλεξίου

«Αγάπη είναι να κλαις να γελάς,
Αγάπη είναι, φίλε μου, αγάπη να σκορπάς

και όποτε μπορείς τους άλλους να βοηθάς
και όσους σε βοήθησαν ποτέ να μην ξεχνάς.
Αγάπη είναι τα φαγητά της γιαγιάς
κι αυτή η γεύση χωριού που παντού θα κουβαλάς.
Αγάπη είναι...
μια θεϊκή βραδιά κι εννιά μήνες μετά ένα μικρό να το
γεμίζεις φιλιά.
Αγάπη είναι η ίδια η ζωή θα το καταλάβει μόνο αυτός
που θα τη σεβαστεί.
Αγάπη νιώθει κάποιος που μπορεί και συγχωρεί
κάποιον που τον πλήγωσε να μην τον τιμωρεί.
Η αγάπη είναι αλήθεια κι η αλήθεια είναι ανάγκη,
δεν είναι μια παραίσθηση δεν παίρνεται σε χάπι.
Μην τα παρατάς ρε, πίστεψε σε κάτι.
Παντού αυτή υπάρχει από μόνη της θα 'ρθει η αγάπη
είναι:

Η ελπίδα κι η πίστη μαζί είναι να ζεις τη ζωή για την
κάθε στιγμή
Αγάπη είναι το φως που χαρίζει ο ουρανός του πόνου
καρπός

Αγάπη είναι Θεός

Αγάπη είναι μια ηλιόλουστη μέρα, ευτυχία στον αέρα.
Είναι τα μάτια μου που σε κοιτάνε μαγεμένα να θέλω
να γίνω καλύτερος μόνο για σένα. Αγάπη είναι το να
δίνουμε αίμα, γιατί στην τελική μπορεί να χρειαστεί σε

σένα, σε κάποιον δικό σου ή ακόμη σε μένα.
Αγάπη είναι ρε, μπορεί να τύχει στον καθένα. Είναι το
χάδι και τα άγγιγμα της μαμάς, μόνο αυτή θα σ' αγαπάει
ό,τι κάνεις κι όπου πας.

Είναι οι συμβουλές το κήρυγμα του μπαμπά, τίμημα
μικρό να ξεχωρίζεις λάθος απ' τα σωστά.
Είναι, καρδιά μου, για άλλους να 'μαι δειλός, αλλά στα
μάτια σου να 'μαι σαν ήρωας ο πιο δυνατός. Αγάπη εί-
ναι να είμαι πάντα σωστός και πιστός,
όποιος και να είναι ο πειρασμός
Αγάπη είναι...

Αγάπη είναι ένα τραγούδι σαν κι αυτό, να εννοώ ό,τι
λέω και, όσα λέω ν' αγαπώ.
Αγάπη είναι να κάνεις το πιο απλό κι αυτό να χαρίσει
χαμόγελο στον διπλανό.
Γιατί είναι αρκετό, σαν μια προσευχή πριν κοιμηθώ, δεν
χρειάζομαι ένα θαύμα για να πειστώ για κάτι ανώτερο.
Αγάπη είναι να πιστεύω κι εγώ πως το αύριο θα 'ναι
λίγο καλύτερο, πιο όμορφο.
Αγάπη είναι το συγνώμη να εννοείς κι όχι επειδή δεν
μπορείς με τύψεις να ζεις.
Είναι να βρίσκεις λόγους να ζεις, παρά τους χίλιους
πόνους που τώρα πρέπει να υποστείς.
Είναι ένα βράδυ με φίλους και κρασί, βγάλε ό,τι έχεις
στην ψυχή, έχουμε ως το πρωί

Αγάπη είναι κάθε νέα αρχή, αν αγαπάς, δεν σταματάς
να ζητάς ό,τι γεμίζει τη ζωή.

2. Άσμα Ασμάτων

[Το Άσμα Ασμάτων (ο τίτλος ισοδυναμεί με υπερθετικό [= "ωραιότατο άσμα"]) είναι ένα λυρικό τραγούδι με διαλογική μορφή και ερωτικό περιεχόμενο. Σύμφωνα με την παράδοση, δημιουργός του είναι ο Σολομώντας (10ος π.Χ. αι.) αλλά τα πραγματολογικά στοιχεία του κειμένου, η γλώσσα και το ύφος του παραπέμπουν σε μεταγενέστερη εποχή και σύμφωνα με τους μελετητές το έργο παραδόθηκε προφορικά (πιθανώς απαγγελόταν σε γαμήλιες τελετές), έως ότου κατεγράφη και απέκτησε την τελική του μορφή κατά πάσα πιθανότητα μεταξύ 450-400π.Χ. Αν και το περιεχόμενο του Άσματος είναι αναμφισβήτητα ερωτικό, ενσωματώθηκε στον εβραϊκό και στον χριστιανικό κανόνα, επειδή ερμηνεύτηκε αλληγορικά: οι Εβραίοι είδαν στο Άσμα μια παράσταση της σχέσης του Γιαχβέ, δηλαδή του Θεού, προς

τον περιούσιο λαό του Ισραήλ, ενώ οι χριστιανοί τη σχέση του Χριστού προς την Εκκλησία.]

Απόσπασμα από το Άσμα ασμάτων στη μετάφραση των Ο' έχει μελοποιηθεί από τον Μ. Χατζιδάκι (Ο Μεγάλος Ερωτικός, 1972).

«[...] Θές με ως σφραγίδα ἐπὶ τὴν καρδίαν σου, ως σφραγίδα ἐπὶ τὸν βραχίονά σου· ὅτι κραταιὰ ως θάνατος ἀγάπη, σκληρὸς ως ἄδης ζῆλος· περίπτερα αὐτῆς περίπτερα πυρός, φλόγες αὐτῆς· ὕδωρ πολὺ οὐ δυνήσεται σβέσαι τὴν ἀγάπην, καὶ ποταμοὶ οὐ συγκλύσουσιν αὐτήν».

Άσμα Ασμάτων 8, 6-7

[...] Βάλε με σφραγίδα στην καρδιά σου
ωσάν σφραγίδα στο μπράτσο σου
είναι δυνατή η αγάπη σαν το θάνατο
και σκληρός ο πόθος σαν τον άδη
οι σπίθες της είναι σπίθες της φωτιάς,
φλόγα του Θεού.
Νερά ποτάμια δεν μπορούν
να σβήσουν την αγάπη.

(μεταγραφή Γιώργου Σεφέρη) (1967).

Αθήνα: Ίκαρος, σ. 33

Πηγή: Πύλη Ελληνικής Γλώσσας

Αγάπη και εγωισμός με βάση τη χριστιανική θεολογία

1. Το παράδειγμα του κύκλου

«Ας υποθέσουμε ότι είναι ένας κύκλος πάνω στη γη, σαν ένα στρογγυλό χάραγμα που έχει γίνει με διαβήτη, και έχοντας ένα κέντρο. Ας υποθέσουμε ότι αυτός ο κύκλος είναι όλος ο κόσμος. Το κέντρο του κύκλου είναι ο Θεός, οι δε ευθείες γραμμές που ξεκινούν από την περιφέρεια του κύκλου προς το κέντρο είναι οι τρόποι ζωής των ανθρώπων. Οι άνθρωποι όσο πλησιάζουν το κέντρο, θέλοντας να πλησιάσουν τον Θεό, ανάλογα με το πόσο προχωρούν, πλησιάζουν και τον Θεό και μεταξύ τους. Όσο πλησιάζουν τον Θεό, πλησιάζονται μεταξύ τους και όσο πλησιάζονται, πλησιάζουν τον Θεό.

Κατά τον ίδιο τρόπο να καταλάβετε και τον χωρισμό. Γιατί όταν απομακρύνονται από τον Θεό και γυρίζουν πίσω, προς τα έξω, είναι ολοφάνερο ότι, όσο βγαίνουν προς τα έξω και απομακρύνονται από τον Θεό, τόσο απομακρύνονται και μεταξύ τους, και όσο απομακρύνονται μεταξύ τους, τόσο απομακρύνονται και από τον Θεό. Αυτή, λοιπόν, είναι η φύση της αγάπης. Όσο πλησιάζουμε τον Θεό με την αγάπη μας σε Αυτόν, σε ανάλογο βαθμό ενωνόμαστε με την αγάπη του πλησίον και

όσο ενωνόμαστε με τον πλησίον, τόσο ενωνόμαστε με τον Θεό».

Αββά Δωροθέου (2000). Έργα Ασκητικά, Καρέας: Ετοιμασία, Ι. Μ. Τιμίου Προδρόμου, σ. 203.

2. Περί αγάπης

«Όποιος αγαπά τον Θεό, δεν μπορεί να μην αγαπήσει και κάθε άνθρωπο σαν τον εαυτό του, αν και τον δυσαρεστούν τα πάθη εκείνων που δεν έχουν ακόμη καθαριστεί. Γι' αυτό χαίρεται με αμέτρητη και ανέκφραστη χαρά για τη διόρθωσή τους. Εκείνος που βλέπει και ίχνος μόνο μίσους μέσα στην καρδιά του, προς οποιονδήποτε άνθρωπο για οποιοδήποτε φταίξιμό του, είναι εντελώς ξένος από την αγάπη προς τον Θεό. Γιατί η αγάπη προς τον Θεό δεν ανέχεται διόλου το μίσος κατά του ανθρώπου.

Όποιος με αγαπά -λέει ο Κύριος- θα τηρήσει τις εντολές μου. Και η δική μου εντολή είναι να αγαπάτε ο ένας τον άλλο». Άρα λοιπόν εκείνος που δεν αγαπά τον πλησίον του, δεν τηρεί την εντολή του Κυρίου. Εκείνος που δεν τηρεί την εντολή, ούτε τον Κύριο μπορεί να αγαπήσει.

Μακάριος ο άνθρωπος που μπορεί να αγαπήσει τον κάθε άνθρωπο στον ίδιο βαθμό. Όποιος αγαπά τον Θεό, αγαπά δίχως άλλο τον πλησίον του. Ένας τέτοιος άνθρωπος δεν μπορεί να φυλάει χρήματα· τα διαχειρίζεται κατά το θέλημα του Θεού και τα μοιράζει σ' εκεί-

νους που έχουν ανάγκη. Όταν σε προσβάλει κανένας ή σε εξευτελίσει σε κάτι, τότε φυλάξου από τους λογισμούς της οργής, μήπως με τη λύπη σε χωρίσουν από την αγάπη και σε μεταφέρουν στη χώρα του μίσους».

Μάξιμος Ομολογητής (1991³). Φιλοκαλία των ιερών Νηπτικών. Μτφρ. Α. Γαλίτης, τόμ. Β΄, Θεσσαλονίκη: Το περιβόλι της Παναγίας, σ. 49-51 (επιλογή).

3. Αγαπάμε τους εχθρούς μας;

[...] Πώς θα αγαπήσουμε τους εχθρούς μας; Οι λόγοι του Χριστού περί αγάπης για τους εχθρούς μας, περιφέρονται ακόμα στον κόσμο από στόμα σε στόμα, αλλά ακόμα δεν καταφέρνουν να βρουν το δρόμο από το στόμα στην καρδιά.

Δεν αγαπάμε τους εχθρούς μας. Άραγε δεν είναι οφθαλμοφανές, χωρίς αποδείξεις; Αγαπάμε μόνον εκείνους που μας αγαπούν και δανείζουμε μόνον σε εκείνους που μπορούν να μας τα επιστρέψουν, και κάνουμε καλό μόνο σε εκείνους που μπορούν διπλά να μας ξεχρεώσουν.

Αγαπάμε τον εαυτό μας και τους φίλους μας. Αγαπάμε τους κοντινούς μας, τους πιο κοντινούς μας, με την κυριολεκτική σημασία. Οι απόμακροί μας βρίσκονται μακριά από την αγάπη μας. Η καρδιά μας προσκολλάται σε εκείνο που προσκολλώνται και τα μάτια μας. Τα μάτια μας είναι οδηγός και της καρδιάς μας.

Σκεπτόμαστε: Ας αγαπάμε τον εαυτό μας και τους φίλους μας. Και σ' αυτό εξαπατώμεθα, αφού τον εγωισμό τον αποκαλούμε αγάπη προς τον εαυτό μας και τους ασπασμούς αγάπη απέναντι στους φίλους μας. Στην πραγματικότητα δεν αγαπάμε ούτε τον εαυτό μας ούτε τους φίλους μας και κατά τον ίδιο τρόπο ούτε τους εχθρούς μας. Γιατί σε αυτό που εμείς ονομάζουμε αγάπη δεν υπάρχουν τα πιο καλά στοιχεία της. Και τα πιο καλά στοιχεία της αγάπης είναι: η επίγνωση, ο σεβασμός και η θυσία. [...]

Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς (2008). Αργά βαδίζει ο Χριστός. Αθήνα: Εν πλω, σ. 76-77.

4. Απελευθέρωση από τον εαυτό

[...] Εδώ έχουμε ένα ξεκίνημα απελευθέρωσης από τον εαυτό: τη στιγμή που γινόμαστε ικανοί να αγαπάμε, ξεκινάμε να απαγκιστρωνόμαστε από αυτή τη φυλακή που μας κρατά δέσμιους με το πρόσωπό μας. Υπάρχει στην πραγματικότητα μια τέλεια ένωση μεταξύ του «αγαπάν» και του «θανείν». Να αγαπάς σημαίνει να απαγκιστρώνεσαι λίγο-λίγο από το αποκλειστικό ενδιαφέρον σου για τον εαυτό σου και να στρέφεις αυτό το ενδιαφέρον και αυτή την έγνοια προς κάποιον άλλο. [...] Τελικά, όσο συμβαίνει αυτό και όσο ο εγωιστικός εαυτός απελευθερώνεται, τόσο περισσότερο ελεύθεροι γινόμαστε. [...] μόνο στο μέτρο που γινόμαστε ικανοί

να αγαπάμε, γινόμαστε ικανοί και να βλέπουμε, να αντι-
λαμβανόμαστε. Να βλέπουμε και να αντιλαμβανόμαστε,
είτε αυτό είναι ο Θεός και ο κόσμος γύρω μας, είτε ο με-
μονωμένος πλησίον μας. [...]

Bloom, Anthony (2011). Προσευχή και Αγιότητα.
Μτφρ. Β. Αργυριάδης. Αθήνα: Εν πλω, σ. 109-111.

Α Κορ 13, 1-13: Ο ύμνος της Αγάπης

Ἐὰν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἤχῳ ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. καὶ ἔὰν ἔχω προφητείαν καὶ εἰδῶ τὰ μυστήρια πάντα καὶ πᾶσαν τὴν γνῶσιν, καὶ ἔὰν ἔχω πᾶσαν τὴν πίστιν, ὥστε ὄρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν εἰμι. καὶ ἔὰν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ ἔὰν παραδῶ τὸ σῶμά μου ἵνα καυθήσομαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι.

Αν μπορώ να λαλώ όλες τις γλώσσες των ανθρώπων, ακόμα και των αγγέλων, αλλά δεν έχω αγάπη για τους άλλους, οι λόγοι μου ακούγονται σαν ήχος χάλκινης καμπάνας ή σαν κυμβάλου αλαλαγμός. Κι αν έχω της προφητείας το χάρισμα κι όλα κατέχω τα μυστήρια κι όλη τη γνώση, κι αν έχω ακόμα όλη την πίστη, έτσι που να μετακινώ βουνά, αλλά δεν έχω αγάπη, είμαι ένα τίποτα. Κι αν ακόμα μοιράσω στους φτωχούς όλα μου τα υπάρχοντα, κι αν παραδώσω στη φωτιά το σώμα μου για να καεί, αλλά δεν έχω αγάπη, σε τίποτα δεν μ' ωφελεί.

Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ, ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τὸ κακόν, οὐ χαίρει τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ· πάντα στέγει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει.

Εκείνος που αγαπάει έχει μακροθυμία, έχει και καλοσύνη· εκείνος που αγαπάει δεν ζηλοφθονεί· εκείνος που αγαπάει δεν κομπάζει ούτε περηφανεύεται· είναι ευπρεπής, δεν είναι εγωιστής ούτε ευερέθιστος· ξεχνάει το κακό που του έχουν κάνει. Δεν χαίρεται για το στραβό που γίνεται, αλλά μετέχει στη χαρά για το σωστό. Εκείνος που αγαπάει, όλα τα ανέχεται· σε όλα εμπιστεύεται, για όλα ελπίζει, όλα τα υπομένει.

Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει· εἴτε δὲ προφητεῖαι, καταργηθήσονται· εἴτε γλῶσσαι, παύσονται· εἴτε γνῶσις καταργηθήσεται. ἐκ μέρους δὲ γινώσκομεν καὶ ἐκ μέρους προφητεύομεν· ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ τέλειον, τότε τὸ ἐκ μέρους καταργηθήσεται.

Ποτέ η ἀγάπη δεν θα πάψει να υπάρχει. Τα θεία μηνύματα των προφητῶν κάποτε δεν θα υπάρχουν πια· η γλωσσολαλία θα πάψει· θα σταματήσει η γνώση των μυστηρίων του Θεού. Γιατί και η γνώση μας και η προφητεία μας περιορίζονται μονάχα σ' ένα μέρος της αλήθειας. Ὄταν ὅμως το τέλειο που περιμένουμε θα ῥθει, τότε το μερικό θα πάψει να υπάρχει.

ὄτε ἤμην νήπιος, ὡς νήπιος ἐλάλουν, ὡς
νήπιος ἐφρόνουν, ὡς νήπιος ἐλογιζόμουν·
ὄτε δὲ γέγονα ἀνὴρ, κατήργηκα τὰ τοῦ
νηπίου. βλέπομεν γὰρ ἄρτι δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι,
τότε δὲ πρόσωπον πρὸς
πρόσωπον· ἄρτι γινώσκω ἐκ μέρους, τότε δὲ
ἐπιγνώσομαι καθὼς καὶ ἐπεγνώσθην.

Μικρὸ παιδί ὅταν ἦμουν, σαν μικρὸ παιδί
μιλούσα, αισθανόμουν και σκεφτόμουν.
Ἄντρας πια ὅταν ἐγίνα, κατήργησα τους τρόπους
του μικροῦ παιδιοῦ. Αλήθεια, τώρα βλέπουμε
τα πράγματα θαμπά, σαν μέσα ἀπὸ μεταλλικό
καθρέφτη· τότε ὅμως πρόσωπο με πρόσωπο θα
δούμε τον Θεό. Τώρα γνωρίζω μόνο ἓνα μέρος τότε
ὅμως θα γνωρίσω με πληρότητα, ὅπως και ο Θεός μ'
ἔχει γνωρίσει.

νυνὶ δὲ μένει πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, τὰ τρία ταῦτα· μείζων
δὲ τούτων ἡ ἀγάπη.

Θα μείνουν τελικά για πάντα αὐτά τα τρία: ἡ πίστις,
ἡ ἐλπίδα κι ἡ ἀγάπη. Και ἀπ' αὐτά, το πιο σπουδαίο
εἶναι ἡ ἀγάπη.

Διαστάσεις της χριστιανικής αγάπης ως θεμελιώδους αξίας του σύγχρονου κόσμου

1. Αγάπη δε σημαίνει να δίνεις, αλλά να μοιράζεσαι

Η αγάπη είναι η προβολή του προσώπου του Χριστού επάνω στο πρόσωπο του φτωχού, του πονεμένου, του καταδιωγμένου [...]. Ο παράδεισος είναι να αγαπάς τους άλλους. [...] Από το λογικό που προδίδει, από το χρήμα που σαπίζει, από τη μηχανή που υποδουλώνει, Κύριε, σώσε την αγάπη...

Για να ξεφύγουμε από την αγάπη, “κάνουμε ελεημοσύνη”. Ελεημοσύνη δίχως αγάπη, είναι ένα τίποτε. Αγάπη σημαίνει να ανακαλύψεις πρώτα απ’ όλα τον άνθρωπο, μέσα σ’ αυτόν που έχει ανάγκη, και να τον σεβαστείς [...].

Αγάπη δεν σημαίνει να λυπάσαι. Με τον οίκτο, αυτό το ασθενικό σχήμα της αγάπης κάνουμε μακαρίως γαργάρες. Ο οίκτος είναι η πρόφαση. Είναι μια πράξη βδελυρή να ξεφορτώνεσαι επάνω στην πλάτη των δυστυχημένων ή στην αγκαλιά των μικρών παιδιών τους, αυτά που θα πετούσες ασφαλώς στα σκουπίδια [...].

Μέχρι την ημέρα που θα σταματήσουμε να λέμε: εγώ, τα αγαθά μου, οι υποθέσεις μου, η περιουσία μου. Τότε οι άνθρωποι θα φωνάξουν μέσα στην απελευθερωμένη καρδιά τους: ό,τι κατέχω είναι αυτό που έδωσα. Αγάπη δε σημαίνει να δίνεις, αλλά να μοιράζεσαι[...].

Η αγάπη που αγνοεί τις τάξεις, τις διακρίσεις και τις φυλές. Η αγάπη που αγνοεί τα σύνορα. Η αγάπη που κοροϊδεύει τον πόλεμο, η αγάπη πιο δυνατή κι από τον θάνατο. Η αγάπη που τα πάντα νικά κι όλα θεραπεύει. Η σταυρωμένη αγάπη: είναι η βεβαιότητα της Ανάστασης [...].

Όσο υπάρχει στη γη ένας αθώος που πεινά, που θα κρυσώνει ή που θα καταδιώκεται, όσο θα υπάρχει επάνω στη γη ένας λιμός που θα μπορούσαμε να αποφύγουμε ή μια φυλακή, η Επανάσταση της αγάπης του Χριστού δεν θα έχει συμβεί!.

Ραούλ Φολλερώ (χ. χ.). Αγάπη και Πράξη.
Αθήνα: Ι.Μ. Νίκαιας, σ. 15, 16, 19, 20, 29, 30, 32.

2. Η αγάπη

Όποιος αγαπάει λίγο, δίνει λίγο.
Όποιος αγαπάει περισσότερο, δίνει περισσότερο.

Κι όποιος αγαπάει πάρα πολύ,
τι αντάξιο έχει να δώσει;
Δίνει τον εαυτό του!

Όσιος Πορφύριος
ο Καυσοκαλυβίτης

[...] Τέλος, ζητούμε «πνεύμα αγάπης». Στην Κλίμακα των αρετών, όπως την παρουσιάζει ο άγιος Ιωάννης,

εμφανίζεται η διάκριση ως «η μείζων των αρετών». Στο τέλος υπάρχει ένα κεφάλαιο για τρεις αρετές: την πίστη, την ελπίδα και την αγάπη. «Τα τρία ταύτα», όπως λέει ο απόστολος Παύλος, «μείζων δε τούτων η αγάπη» (Α΄ Κορ. 13, 13). Αγάπη γενική: και προς τον Θεό και προς τον αδελφό και προς όλο τον κόσμο. Δεν υπάρχει αγαπώ έναν, δυο, πέντε, την οικογένειά μου, τους φίλους μου και δεν αγαπώ τους άλλους. Αγάπη έχει αυτός που αγαπά όλη την κτίση. Αγαπά τα ζώα, αγαπά τους εχθρούς, αγαπά τους γνωστούς και τους αγνώστους, αγαπά τους ευεργέτες και αυτούς που τον αντιπαθούν, όπως ο Θεός «βρέχει επί δικαίους και αδίκους». Αγάπη μεριζομένη και μη καθολική δεν είναι αγάπη.

Η αγάπη δεν διαιρεί ούτε ξεχωρίζει τους αποδέκτες της, αλλά κομματιάζει την πηγή της. Αν δεν υπάρχει αυτή η αγάπη που μας κάνει να κομματιαζόμαστε, γιατί ο διπλανός είναι ο αδελφός, η εικόνα του Θεού, δεν θα μπορέσουμε να περάσουμε στο πρόσωπο του Θεού. Από την εικόνα περνάμε στο πρωτότυπο. Από τον αδελφό στο Θεό. Τον αδελφό έβαλε ο Θεός δίπλα μας, για να μας θυμίζει ότι η πόρτα της σωτηρίας μας είναι η άσκηση της αγάπης. Τι φοβερή αρετή! Αλλά τι δύσκολη που μας φαίνεται! Πόσο όμως διαφορετική δεν θα ήταν η κοινωνία μας, η κοινωνία μας ως πιστών, εδώ σε αυτή την ενορία που βρισκόμαστε όλοι μαζί, αν μπορούσαμε να είχαμε αυτήν την ελευθερία, την πληρότητα, τη θυσιαστικότητα της αγάπης, την υπερβολή της

αγάπης! Να αγαπάμε τους άλλους όχι σαν τον εαυτό μας, αλλά πιο πολύ από τον εαυτό μας, γιατί ο άλλος, ο πλησίον, είναι κομμάτι μας, είναι ο καλύτερος εαυτός μας, είναι παιδί και αδελφός του Χριστού, είναι ο ορατός Θεός εκείνης της στιγμής· είναι η αφορμή για την έξοδο από τον εγωισμό μας, είναι η ευκαιρία για τη συνάντηση με τον Θεό μας. [...]

Νικολάου, Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικής (2008). Από το καθ' ημέραν στο καθ' ομοίωσιν, Αθήνα: Εν πλω, σ. 166-168 .

3. Βαθμίδες ηθικής ωριμότητας

Οι Πατέρες της Εκκλησίας επισημαίνουν ότι τρία κίνητρα ωθούν τους ανθρώπους στη σχέση τους με το Θεό, ο φόβος, ο μισθός και η αγάπη, που αντιστοιχούν σε τρεις ανθρώπινους τύπους, στο δούλο, το μισθωτό και τον ελεύθερο ή υιό.

Ο "δούλος" (με την έννοια που είχε ο όρος στην αρχαιότητα) προσπαθεί να τηρεί τις εντολές του Θεού, για να αποφύγει την τιμωρία που πιστεύει πως επισύρει η παράβασή τους. Βασικό κίνητρο του είναι ο φόβος της κόλασης. [...]

Στην επόμενη βαθμίδα ο άνθρωπος ενεργεί επειδή προσβλέπει στην ανταπόδοση, στο "μισθό" που θα λάβει από το Θεό. [...] Τούτη η βαθμίδα, μολονότι ελευθερώνεται από τον βραχνά του φόβου, [...] θεμελιώνει μια "λογιστική" και υπαλληλική σχέση με το Θεό. Και στις

δυο αυτές βαθμίδες το πρόσωπο του Θεού παραμορφώνεται. Ο "δούλος" έχει μπροστά στα μάτια του ένα Θεό δικαστή κι εκδικητικό, κι ο "μισθωτός" ένα Θεό ταμία.

Η κατεξοχήν βαθμίδα ωριμότητας είναι αυτή που κίνητρο έχει την αγάπη. Ο άνθρωπος εδώ ενεργεί σαν ελεύθερος κι όχι σαν δούλος, σαν γιος κι όχι σαν υπάλληλος. Ανοίγεται στον απέναντι (είτε αυτός είναι ο Θεός είτε ο συνάνθρωπος) επειδή βρίσκει νόημα σ' αυτό το άνοιγμα και το θέλει ελεύθερα και συνειδητά. Κι ο Θεός, επί τέλους, βιώνεται ως φίλος κι ως πατέρας.

Σχολικό βιβλίο Θρησκευτικών Γ' Λυκείου, ΔΕ 4, σ. 34.

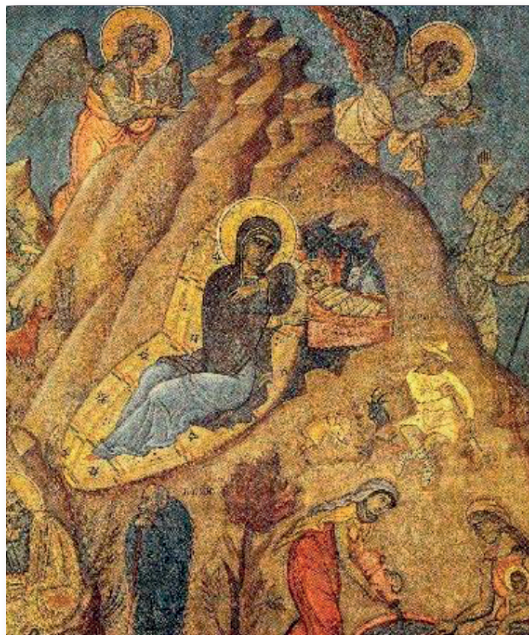

Προσωπικές απόψεις και συγκεκριμένα πρότυπα αγάπης

1. «Ο Θεός αγάπη εστί» (Α Ιω 4, 16)

Η αγάπη είναι το ιδιαίτερο γνώρισμα του χριστιανικού Θεού. Η ιδιότητα αυτή άρχισε να εκδηλώνεται από την αρχή της δημιουργίας του κόσμου, της οποίας κίνητρα ήταν η αγάπη και η ελευθερία Του. Η πρόνοια του Θεού εκδηλώνεται ως συντήρηση και κυβέρνηση του κόσμου για την ύπαρξη και κατεύθυνσή του προς την επιτυχία του σκοπού του φανερώνεται στο ενδιαφέρον και την αγάπη του Θεού προς τον κόσμο και τον

άνθρωπο. Και η θαυματουργική Του δράση είχε ως κίνητρο την αγάπη προς τον πάσχοντα άνθρωπο. Η παραβολή του ασώτου υιού τονίζει την αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο και μάλιστα προς τον αμαρτωλό. Μεγαλύτερη απόδειξη της μεγάλης αγάπης του Θεού αποτελεί το γεγονός της ενανθρώπισης του Υιού και Λόγου του Θεού. [...] Αποκορύφωση της αγάπης αυτής είναι η σταυρική θυσία του Χριστού».

**2. Τοιχογραφία του
Φώτη Κόντογλου.
Παρεκκλήσι οικ.
Πεσματζόγλου,
Κηφισιά.**

**Σχολικό βιβλίο Θρησκευτικών
Β΄ Γενικού Λυκείου, ΔΕ 4, σ. 43.**

2. Η γεμάτη αγάπη ταπείνωση

3. Δομήνικος
Θεοτοκόπουλος,
Η Σταύρωση.
Εθνική Πινακοθήκη,
Αθήνα.

Ο Ιησούς, ο Θεός μας, αγάπησε τους δικούς του ως το έσχατο σημείο. Από αγάπη δημιούργησε τον κόσμο, από αγάπη γεννήθηκε σαν άνθρωπος μέσα σ' αυτό τον κόσμο, από αγάπη πήρε πάνω του τη διασπασμένη ανθρώπινη φύση μας και την έκανε δική του. Από αγάπη ταυτίστηκε μ' όλη μας την απελπισία. Από αγάπη πρόσφερε τον εαυτό του θυσία, διαλέγοντας στη Γεθσημανή να πάει εκούσια προς το Πάθος του [...]. Ο Σταυρός

σαν νίκη μας θέτει το παράδοξο της παντοδυναμίας της αγάπης. Η γεμάτη αγάπη ταπείνωση είναι μια τρομερή δύναμη· όποτε θυσιάζουμε κάτι ή υποφέρουμε όχι μ' αίσθηση επαναστατικής πίκρας, αλλά με τη θέλησή μας και από αγάπη, αυτό μας κάνει πιο δυνατούς κι όχι πιο αδύνατους».

Ware, Κάλλιστος, επίσκοπος Διοκλείας (71982).
Ο Ορθόδοξος Δρόμος, Αθήνα: Επτάλοφος, σ. 95-96.

3. Προσωπική μαρτυρία

Ήμουνα περίπου έντεκα χρόνων, όταν με έστειλαν σε μία κατασκήνωση αγοριών. Εκεί συνάντησα έναν ιερέα που θα ήταν περίπου τριάντα χρόνων. Κάτι απ' αυτόν τον άνθρωπό μου τράβηξε την προσοχή. Είχε αγάπη που την σκορπούσε στον καθένα από μας. Αυτή δε ή αγάπη του δεν είχε σχέση με το αν είμαστε καλοί, και δεν άλλαζε όταν είμαστε κακοί. Μπορούσε να μας αγαπάει χωρίς προϋποθέσεις. Ποτέ πριν στη ζωή μου δεν είχα συναντήσει κάτι τέτοιο. Είχα φίλους που μ' αγαπούσαν στο σπίτι, αλλά αυτό το έβρισκα φυσικό. Τέτοιο είδος αγάπης δεν είχα συναντήσει ποτέ. Την εποχή εκείνη δεν προσπάθησα να δώσω καμιά εξήγηση σ' αυτό. Απλά βρήκα σ' αυτόν τον άνθρωπο κάτι που με προβλημάτιζε και ταυτόχρονα μου άρεσε πολύ. Μόνο μετά από χρόνια, όταν πια ήρθα σε έπαφή με το Ευαγγέλιο, σκέφτηκα πώς αυτός ο άνθρωπος, αγαπούσε με μία αγάπη που ήταν πέρα από τον ίδιο. Δηλαδή μοιραζόταν μαζί μας τη θεία αγάπη. Ή, αν

προτιμᾶτε, ἡ ἀγάπη ἦταν τόσο βαθιὰ καὶ πλατιά, μὲ τέτοια ἀνοίγματα ὥστε, μποροῦσε νὰ ἀγκαλιάσει ὅλους μας, εἴτε μέσα ἀπὸ τὸν πόνο εἴτε μέσα ἀπὸ τὴ χαρά, ἀλλὰ πάντα μέσα στὴν ἴδια καὶ μοναδικὴ ἀγάπη. Αὐτὴ ἡ ἐμπειρία, νομίζω, ἦταν ἡ πρώτη βαθιὰ πνευματικὴ ἐμπειρία ποὺ εἶχα.

Bloom, Anthony, Μητροπολίτης Σουρόζ (2010).
Μικρὸ Συναξάρι. Μτφρ. Σ. Κακαλή. Αθήνα: Εν πλω.

4. Ορθόδοξη ιεραποστολή στην Τανζανία

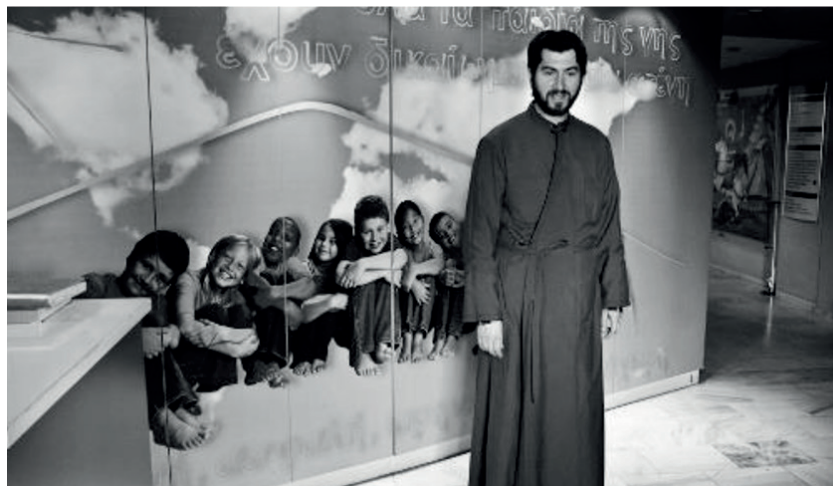

5. Οι γιαγιάδες της Λέσβου

47 / 172

6. Κοινωνικό παντοπωλείο Λήμνου

7. «Κιβωτός του Κόσμου» π. Αντώνιος Παπανικολάου

Τελειώνοντας τη Διδακτική Ενότητα...

- ✓ Αναλύουμε τη σχέση αγάπης και εγωισμού με θεολογικούς όρους στον Χριστιανισμό.
- ✓ Παρουσιάζουμε τη διδασκαλία του Χριστιανισμού για την αγάπη και την επίδρασή της στις αξίες του σύγχρονου κόσμου.

Σημειώνουμε...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

4.3. ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

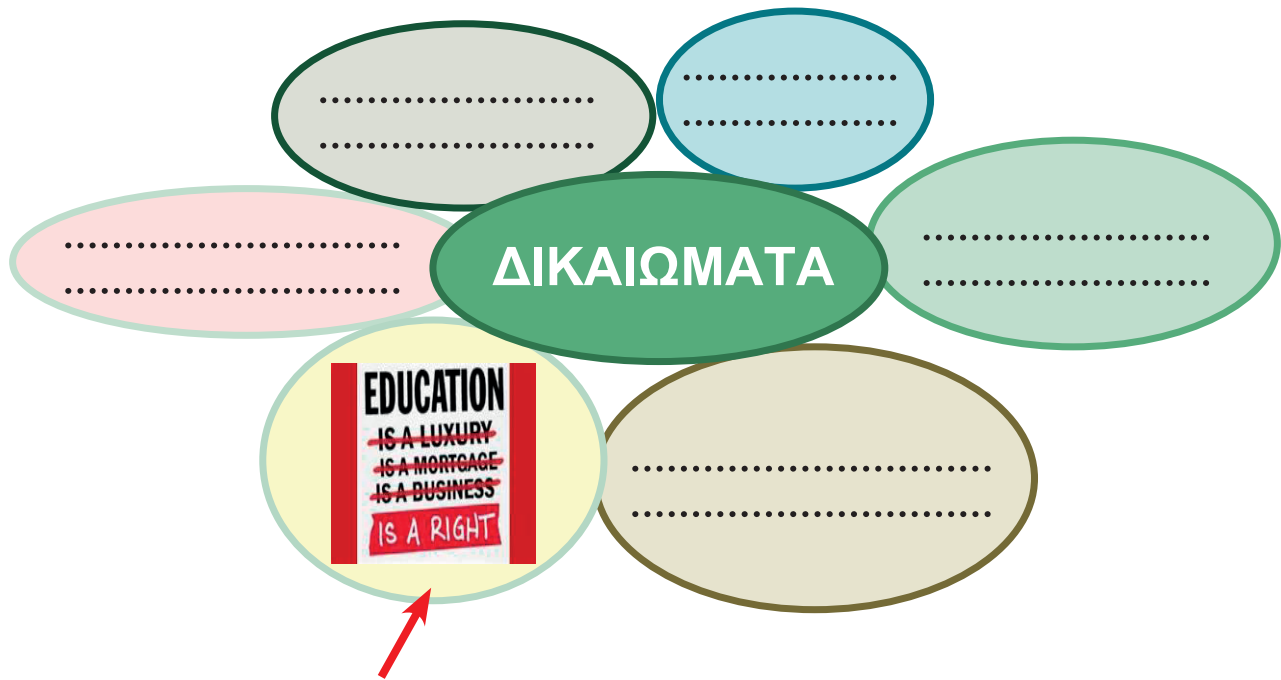
Ανθρώπινα δικαιώματα και καθημερινότητα.

1. Γυναίκες στο Αφγανιστάν

2. Εργασία στα χρυσορυχεία της Γκάνα

EDUCATION
~~IS A LUXURY~~
~~IS A MORTGAGE~~
~~IS A BUSINESS~~
IS A RIGHT

1. Οικουμενική Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (1948)

ΠΡΟΟΙΜΙΟ

Επειδή η αναγνώριση της αξιοπρέπειας, που είναι σύμφυτη σε όλα τα μέλη της ανθρώπινης οικογένειας, καθώς και των ίσων και αναπαλλοτρίωτων δικαιωμάτων τους αποτελεί το θεμέλιο της ελευθερίας, της δικαιοσύνης και της ειρήνης στον κόσμο.

Επειδή η παραγνώριση και η περιφρόνηση των δικαιωμάτων του ανθρώπου οδήγησαν σε πράξεις βαρβαρότητας, που εξεγείρουν την ανθρώπινη συνείδηση, και η προοπτική ενός κόσμου όπου οι άνθρωποι θα

είναι ελεύθεροι να μιλούν και να πιστεύουν, λυτρωμένοι από τον τρόμο και την αθλιότητα, έχει διακηρυχθεί ως η πιο υψηλή επιδίωξη του ανθρώπου...

Η ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

Διακηρύσσει ότι η παρούσα Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου αποτελεί το κοινό ιδανικό στο οποίο πρέπει να κατατείνουν όλοι οι λαοί και όλα τα έθνη[...]

ΑΡΘΡΟ 3 Κάθε άτομο έχει δικαίωμα στη ζωή, την ελευθερία και την προσωπική του ασφάλεια.

ΑΡΘΡΟ 4 Κανείς δεν επιτρέπεται να ζει υπό καθεστώς δουλείας, ολικής ή μερικής. Η δουλεία και το δουλεμπόριο υπό οποιαδήποτε μορφή απαγορεύονται [...].

ΑΡΘΡΟ 12 Κανείς δεν επιτρέπεται να υποστεί αυθαίρετες επεμβάσεις στην ιδιωτική του ζωή, την οικογένεια, την κατοικία ή την αλληλογραφία του, ούτε προσβολές της τιμής και της υπόληψής του. Καθένας έχει το δικαίωμα να τον προστατεύουν οι νόμοι από επεμβάσεις και προσβολές αυτού του είδους. [...]

ΑΡΘΡΟ 18 Κάθε άτομο έχει το δικαίωμα της ελευθερίας της σκέψης, της συνείδησης και της θρησκείας. Στο δικαίωμα αυτό περιλαμβάνεται η ελευθερία για την αλλαγή της θρησκείας ή πεποιθήσεων, όπως και η ελευθερία να εκδηλώνει κανείς τη θρησκεία του ή τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις, μόνος ή μαζί με άλλους, δημόσια ή ιδιωτικά, με τη διδασκαλία, την άσκηση, τη λατρεία και με την τέλεση θρησκευτικών τελετών.

ΟΗΕ, Ανθρώπινα Δικαιώματα (UN Human Rights)

2. Παιδική εργασία: Ένα σύνθετο κοινωνικό πρόβλημα

«Μερικά παιδιά υποχρεώνονται να δουλεύουν, γιατί ολόκληρη η κοινωνία συνεχίζει να παίζει».

- [...] Σχεδόν κάθε φορά που ένα παιδί βρίσκεται στο δρόμο και επαιτεί, η μητέρα του βρίσκεται και αυτή στο δρόμο.
- [...] Η παιδική εργασία είναι η ζοφερή απόδειξη της ύπαρξης άλλων προβλημάτων όπως η φτώχεια, η αυξημένη ανεργία, η αποτυχία της σχολικής κοινότητας να κρατήσει τα παιδιά αυτά κοντά, ο θεσμικός και κοινωνικός αποκλεισμός που υφίστανται οι συγκεκριμένες κοινωνικές ομάδες κ.ά.
- [...] Η κριτική και η απόρριψη δεν είναι λύση. Είμαστε εδώ για να δούμε πίσω από το πρόβλημα, να κατανοήσουμε τα αδιέξοδα των ανθρώπων αυτών, με τη στάση μας να τους αποδεχτούμε και με γνήσιο ενδιαφέρον να τους βοηθήσουμε να διεκδικήσουν τα δικαιώματα εκείνα, που όλοι οι υπόλοιποι απολαμβάνουμε απερίσπαστοι.

Ενημερωτικό υλικό του προγράμματος
"Παιδιά Διπλανής Πόρτας" της
Μ.Κ.Ο. PRAKSIS (απόσπασμα)

Αναφορές στη σχέση του Χριστιανισμού με τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Παλαιά Διαθήκη

- Παρ 16, 18: «Πιότερο αξίζει λιγοστό και με δικαιοσύνη, παρά εισοδήματα πολλά φτιαγμένα με αδικία».
- Παρ 22, 2: «Ο πλούσιος κι ο φτωχός σ' ένα σημείο συμπίπτουν: ο Κύριος και τους δυο τους έπλασε».
- Ησ 1, 17: «Μάθετε το καλό να κάνετε, τη δικαιοσύνη επιδιώξτε, τον καταπιεσμένο βοηθήστε· το δίκιο αποδώστε στο ορφανό, υποστηρίξτε την υπόθεση της χήρας».
- Ησ 26, 9: «Κύριε, όταν οι κρίσεις σου εφαρμόζονται στη γη, μαθαίνει την δικαιοσύνη η οικουμένη».
- Ησ 32, 17: «Το έργο της δικαιοσύνης θα 'ναι ειρήνη, και της δικαιοσύνης το αποτέλεσμα θα 'ναι ησυχία και ασφάλεια παντοτινή».

Καινή Διαθήκη

- Λκ 6, 31: «Όπως θέλετε να σας συμπεριφέρονται οι άνθρωποι, έτσι ακριβώς να συμπεριφέρεστε κι εσείς σ' αυτούς».
- Κολ 3, 11: «Σ' αυτή τη νέα κατάσταση δεν υπάρχουν πια εθνικοί και Ιουδαίοι, περιτμημένοι κι απερίτμητοι, βάρβαροι, Σκύθες, δούλοι, ελεύθεροι· του Χριστού είναι όλα και ο Χριστός τα διέπει όλα».

- Γαλ 3, 28: «Δεν υπάρχει πια Ιουδαίος και ειδωλολάτρης, δεν υπάρχει δούλος και ελεύθερος, δεν υπάρχει άντρας και γυναίκα· όλοι σας είστε ένας, χάρη στον Ιησού Χριστό».
- Γαλ 5, 13: «Ο Θεός, λοιπόν, αδερφοί μου, σας κάλεσε για να ζήσετε ελεύθεροι. Μόνο να μη γίνει η ελευθερία αφορμή για αμαρτωλή διαγωγή, αλλά με αγάπη να υπηρετείτε ο ένας τον άλλο».
- Β Τιμ 2, 22: «Να αγωνίζεσαι για τη δικαιοσύνη, την πίστη, την αγάπη, την ειρήνη, μαζί μ' εκείνους που ομολογούν με καθαρή καρδιά ότι ανήκουν στον Κύριο».
- Ιακ 1, 1.4 - 6: «Ακούστε με τώρα κι εσείς οι πλούσιοι. [...]. Ακούτε! Κραυγάζει ο μισθός των εργατών που θέρισαν τα χωράφια σας κι εσείς τους τον στερήσατε· και οι κραυγές των θεριστών έφτασαν ως στ' αυτιά του παντοδύναμου Κυρίου. Ζήσατε πάνω στη γη με απολαύσεις και σπατάλες. [...] Καταδικάσατε και φονεύσατε τον αθώο· δε σας πρόβαλε αντίσταση καμιά».

1. Τα ανθρώπινα δικαιώματα

[...] Ο [σύγχρονος] πολιτισμός δεν μπορεί να ερμηνευθεί χωρίς τη χριστιανική παράδοση, όπως βέβαια αυτή διαμορφώθηκε και διαδόθηκε στον δυτικό χριστιανικό κόσμο.

Χαρακτηριστική είναι η διακήρυξη της ελευθερίας, της ισότητας και της αξιοπρέπειας των ανθρώπων και η αναγνώριση των αναφαίρετων δικαιωμάτων τους. Οι θέσεις αυτές, που προβάλλονται ως υψηλές κατακτήσεις του πολιτισμένου κόσμου, έχουν τις ρίζες τους στην μακραίωνη χριστιανική παράδοση. Ακριβέστερα, είναι τα κελύφη χριστιανικών θέσεων χωρίς το πνευματικό τους περιεχόμενο. Η ανεπανάληπτη αξία του ανθρώπου, που δικαιολογεί και τα αναφαίρετα δικαιώματά του, πηγάζει από την ιδιότητά του ως δημιουργήματος «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν» Θεού. Επειδή ο άνθρωπος αξιολογείται σε σχέση με τον Θεό, γι' αυτό δεν υπόκειται σε τίποτε άλλο και έχει αναφαίρετα δικαιώματα. Χωρίς την θεολογική αυτή βάση η Διακήρυξη των ανθρωπίνων δικαιωμάτων παραμένει μετέωρη. Ταυτόχρονα όμως ο τρόπος με τον οποίο προβάλλονται τα ανθρώπινα δικαιώματα φανερώνει την άμεση επίδραση του νεωτερικού ατομοκεντρικού ανθρωπισμού. Στην πραγματικότητα ο ανθρωπισμός αυτός ανατρέπει τον χριστιανικό ανθρωπισμό που ανάγει την ανθρώπινη αξία στον Θεό. Αποξενώνοντας τον άνθρωπο από τον Θεό [...] τον συρρικνώνει σε απλή ατομικότητα και φαλκιδεύει την προσωπική και την κοινωνική ζωή του. Τα ίδια τα ανθρώπινα δικαιώματα παραμορφώνονται και μετατρέπονται σε διασπαστικά στοιχεία της κοινωνικής ζωής και μέσα καταδυναστεύσεως των αδυνάτων.

Μαντζαρίδης, Γ. (2015³). Χριστιανική Ηθική, τ. 1. Άγιον Όρος: Ι. Μ. Βατοπαιδίου, σ. 241-242.

2. Εκκλησία και εργασία

[...] Η ευημερία κατανοείται μόνον ως ένας οικονομικός όρος, που δεν αφορά όλους τους ανθρώπους, αλλά λίγους. Γι' αυτό επικρατεί ο φόβος. Ο φόβος της απώλειας της κυριαρχίας στους αδύνατους και της ευημερίας των ολίγων.

Απέναντι στη νέα αυτή πραγματικότητα η Εκκλησία έρχεται και εποικοδομεί τον χρόνο. Με τον όρο «Εκκλησία» νοείται τόσο το μυστήριο της Εκκλησίας, όσο και το φρόνημα, το ήθος, ο τρόπος ζωής, που διαμορφώνεται με τη μετοχή του πιστού στη ζωή της Εκκλησίας, τα μυστήρια και το μυστήριο της Θ. Ευχαριστίας. Εκεί ο άρτος και ο οίνος, που είναι αγνοί καρποί της ανθρώπινης εργασίας, προσφέρονται στον Θεό από την εκκλησιαστική κοινότητα. Αυτός ο καρπός του ανθρώπινου μόχθου αγιάζεται και μεταβάλλεται σε Σώμα και Αίμα Χριστού, που τρέχει στις φλέβες των ανθρώπων. Τότε, έχοντας κοινωνήσει, γινόμαστε πραγματικοί αδελφοί και αληθινοί σύντροφοι.

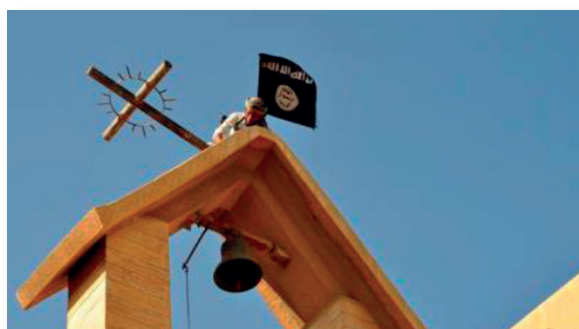
Έτσι η εργασία δεν είναι μια ξερή οικονομική συναλλαγή, αλλά διαπροσωπική σχέση που συνδέει τον άνθρωπο με τον Θεό και την κτίση και τον μαθαίνει να συνεργάζεται με το συνάνθρωπο του. Αυτή είναι η καθοριστική μας απάντηση στη σύγχρονη λαίλαπα της μετατροπής του ανθρώπου απλώς σε οικονομικό δείκτη και της ζωής, σε κόστος και συναλλαγή (Μήνυμα του

μακαριστού Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Χριστοδούλου Α΄, την Ημέρα της Πρωτομαγιάς, 1999).

Ζορμπάς, Κ. (2000). "Μεμέρισται" ο χρόνος. Περ. Σύναξη, τ. 73 (Ιαν.-Μάρτ. 2000), σ. 51-52.

Περιπτώσεις σεβασμού και καταπάτησης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ζητήματα ευθύνης των θρησκειών.

1. Καταπάτηση της θρησκευτικής ελευθερίας

[...] Εκατό ως εκατόν πενήντα εκατομμύρια χριστιανοί στον κόσμο στερούνται το δικαίωμα της θρησκευτικής ελευθερίας. Το ανησυχητικότερο είναι ότι τα πράγματα χρόνο με το χρόνο χειροτερεύουν. Ο αριθμός των χριστιανών που δολοφονήθηκαν το 2014 είναι διπλάσιος από εκείνον του 2013. Ο διωγμός των χριστιανών συντελείται κυρίως στις ισλαμικές χώρες, δεν περιορίζεται όμως σε αυτές. Άγριος είναι, επί παραδείγματι, ο διωγμός τους στην κομμουνιστική Βόρεια Κορέα: από

το 1953 και εξής δεκάδες χιλιάδες χριστιανοί έχουν εκτελεστεί ή εγκλειστεί σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, ενώ το 2014 η σύλληψη ενός Νοτιοκορεάτη ιεραποστόλου προκάλεσε τη φυλάκιση, τα βασανιστήρια και την εκτέλεση δεκάδων χριστιανών.

Ζουμπουλάκης, Στ. (2015).
Χριστιανική μαρτυρία στη Γάζα.
Περ. Σύναξη, τ. 136 (Οκτ.-Δεκ. 2015), σ. 25.

2. Παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων (γενικά)

Οι υπέρμαχοι των ανθρωπίνων δικαιωμάτων συμφωνούν ότι χρόνια μετά την έκδοσή της η Οικουμενική Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων παραμένει ακόμα περισσότερο όνειρο παρά πραγματικότητα. Παραβιάσεις σημειώνονται σε κάθε μέρος του κόσμου. Για παράδειγμα, η Παγκόσμια Έκθεση της Διεθνούς Αμνηστίας του 2009 και άλλες πηγές δείχνουν ότι συμβαίνουν τα εξής:

- Βασανιστήρια ή κακοποίηση σε τουλάχιστον 81 χώρες
- Άδικες δίκες σε τουλάχιστον 54 χώρες
- Περιορισμοί στην ελευθερία της έκφρασης σε τουλάχιστον 77 χώρες

Ειδικά οι γυναίκες και τα παιδιά περιθωριοποιούνται με διάφορους τρόπους, ο τύπος δεν είναι ελεύθερος σε πολλές χώρες και επιβάλλεται σιωπή στους διαφωνούντες, πολύ συχνά μόνιμα. Ενώ κατά τη διάρκεια των

εξήντα χρόνων υπάρχουν κάποια κέρδη, οι παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων αποτελούν ακόμα και σήμερα μάλιστα για τον κόσμο μας.

[...] Παραδείγματα παραβιάσεων έξι άρθρων της Οικουμενικής Διακήρυξης των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΟΔΔΑ):

ΑΡΘΡΟ 3 – ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗ ΖΩΗ

«Κάθε άτομο έχει δικαίωμα στη ζωή, στην ελευθερία και στην προσωπική του ασφάλεια».

Το 2007 εκτιμάται ότι 6.500 άτομα πέθαναν κατά τη διάρκεια ένοπλων συγκρούσεων στο Αφγανιστάν και σχεδόν οι μισοί ήταν θάνατοι αμάχων πολιτών από αντάρτες. [...]

Το 2007 στη Βραζιλία, σύμφωνα με την επίσημη δήλωση, η αστυνομία σκότωσε τουλάχιστον 1.260 άτομα – ο μεγαλύτερος αριθμός, μέχρι σήμερα. Όλα τα περιστατικά καταχωρήθηκαν επίσημα ως «ενέργειες αντίστασης» και ερευνήθηκαν ελάχιστα ή καθόλου.

[...] Οι Βιετναμέζικες αρχές έκλεισαν δια της βίας τουλάχιστον 75.000 εθισμένους σε ναρκωτικές ουσίες και πόρνες σε 71 ασφυκτικά γεμάτα στρατόπεδα «αποκατάστασης» κατατάσσοντάς τους στην κατηγορία «υψηλού κινδύνου» προσβολής από HIV/AIDS χωρίς όμως να τους προσφέρουν μέσα θεραπείας.

ΑΡΘΡΟ 4 – ΟΧΙ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

«Κανείς δεν επιτρέπεται να ζει υπό καθεστώς δουλείας, ολικής ή μερικής. Η δουλεία και το δουλεμπόριο υπό οποιαδήποτε μορφή απαγορεύονται».

Στη βόρεια Ουγκάντα, οι αντάρτες [...] έχουν απαγάγει 20.000 παιδιά τα τελευταία χρόνια και τα έχουν υποχρεώσει να υπηρετήσουν ως στρατιώτες ή ως σεξουαλικοί σκλάβοι για το στρατό.

[...] Στην Ασία, η Ιαπωνία είναι η κύρια χώρα προορισμού για γυναίκες που μεταφέρονται παράνομα, ειδικά από τις Φιλιππίνες και την Ταϊλάνδη. [...]

Το Υπουργείο Εξωτερικών των Ηνωμένων Πολιτειών εκτιμά ότι 600.000 με 820.000 άντρες, γυναίκες και παιδιά διακινούνται παράνομα μέσω διεθνών συνόρων κάθε χρόνο, οι μισοί από τους οποίους είναι ανήλικοι και μεταξύ των οποίων ένας αριθμός ρεκόρ γυναικών και νεαρών κοριτσιών που εγκαταλείπουν το Ιράκ. [...]

ΑΡΘΡΟ 5 – ΟΧΙ ΣΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ

«Κανείς δεν επιτρέπεται να υποβάλλεται σε βασανιστήρια ή σε σκληρή, απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση ή ποινή».

Το 2008, οι αρχές των ΗΠΑ συνέχιζαν να κρατούν 270 φυλακισμένους στο Γκουαντάναμο Μπέι, στην Κούβα, χωρίς να τους έχουν απαγγελθεί κατηγορίες και χωρίς να έχουν δικαστεί και με εμφανείς αποδείξεις ότι υπέστησαν βασανισμούς. [...]

Στη Δημοκρατία του Κονγκό, διαπράττονται συνεχώς πράξεις βασανισμών και βίαιης μεταχείρισης από κυβερνητικές υπηρεσίες ασφαλείας και από ένοπλες ομάδες, περιλαμβανομένων ξυλοδαρμών, μαχαιρωμάτων και βιασμών των κρατουμένων. [...]

ΑΡΘΡΟ 19 – ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΦΡΑΣΗΣ

«Καθένας έχει το δικαίωμα της ελευθερίας της γνώμης και της έκφρασης, που σημαίνει το δικαίωμα να μην υφίσταται δυσμενείς συνέπειες για τις γνώμες του, και το δικαίωμα να αναζητεί, να παίρνει και να διαδίδει πληροφορίες και ιδέες, με οποιοδήποτε μέσο έκφρασης, και από όλο τον κόσμο».

[...] Η Ρωσία, καταπιέζει τους αντιφρονούντες, ασκεί πίεση ή κλείνει ανεξάρτητα μέσα ενημέρωσης και παρενοχλεί μη κυβερνητικές οργανώσεις. [...] Από το 2000, παραμένουν ανεξιχνίαστες οι δολοφονίες δεκαεπτά δημοσιογράφων, οι οποίοι ασκούσαν κριτική στις κυβερνητικές πολιτικές και δράσεις.

Στο Ιράκ, τουλάχιστον τριάντα-επτά Ιρακινοί εργαζόμενοι σε δίκτυα μέσων ενημέρωσης σκοτώθηκαν το 2008 και ένας συνολικός αριθμός 235 ατόμων έχει σκοτωθεί από την εισβολή του Μαρτίου του 2003, κάνοντας έτσι το Ιράκ τον πιο επικίνδυνο τόπο του κόσμου για τους δημοσιογράφους.

Από την ιστοσελίδα του διεθνούς ΜΚΟ
«Ενωμένοι για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα (Uhr)»

Θρησκευτικά δικαιώματα στον σύγχρονο κόσμο - διδασκαλίες και πρακτικές των θρησκειών.

1. Θρησκευτικά δικαιώματα

Η θρησκεία ως λόγος φόβου δίωξης (στο πλαίσιο εφαρμογής του άρθρου 1 Α (2) της Σύμβασης της Γενεύης του 1951 και / ή του Πρωτοκόλλου του 1967) για το Καθεστώς των Προσφύγων

[...] **12.** Η δίωξη για θρησκευτικούς λόγους μπορεί να εκδηλώνεται με διάφορες μορφές. Ανάλογα με τα ειδικότερα πραγματικά περιστατικά κάθε υπόθεσης, συμπεριλαμβανομένων των συνεπειών τους για τον ενδιαφερόμενο αιτούντα άσυλο, δίωξη μπορεί να αποτελεί για παράδειγμα η απαγόρευση συμμετοχής σε θρησκευτική κοινότητα, λατρείας δημόσια ή κατ' ιδίαν, θρησκευτικής κατήχησης ή η δυσμενής διακριτική μεταχείριση λόγω της άσκησης θρησκευτικών καθηκόντων ή της ταύτισης με συγκεκριμένη θρησκευτική κοινότητα ή της αλλαγής της θρησκείας. Επίσης, σε κοινότητες όπου υπάρχει επικρατούσα θρησκεία ή στενή σχέση κρατικών και θρησκευτικών θεσμών μπορεί υπό προϋποθέσεις να συνιστά δίωξη η διακριτική μεταχείριση που επικαλείται ο αιτών άσυλο λόγω της παράλειψής

του να ασπασθεί την επικρατούσα θρησκεία ή να προσχωρήσει στη λατρεία της. Η δίωξη μπορεί να είναι διαθρησκευτική (με στόχο τους πιστούς ή τις κοινότητες διαφορετικών θρησκειών), ενδοθρησκευτική (στους κόλπους της ίδιας θρησκείας, με στόχο διάφορες αιρέσεις ή στους κόλπους της ίδιας αίρεσης) ή συνδυασμός και των δύο. Ο αιτών άσυλο μπορεί να ανήκει σε θρησκευτική μειονότητα ή πλειοψηφία. Φόβο δίωξης λόγω θρησκείας μπορεί να επικαλεστούν σύζυγοι διαθρησκευτικών γάμων.

UNCHR, Γενεύη, 2004.

2. Πανανθρώπινες αξίες. Η άποψη των Θρησκειών

Από τις αναζητήσεις των τελευταίων δεκαετιών μπορούμε να επισημάνουμε συνοπτικά ως κοινώς αποδεκτές από τις θρησκείες τις ακόλουθες αρχές και αξίες:

(α) Κοινή καταγωγή όλων των ανθρώπων. Οι μονοθεϊστικές θρησκείες βεβαιώνουν ότι ο Θεός εδημιούργησε το πρώτο ανθρώπινο ζεύγος. Είναι γνωστοί οι στίχοι-κλειδιά της Αγίας Γραφής: “Και εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπον· κατ’ εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν, άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς” (Γεν. 1:27, πρβλ. 1:26, 5:1). Όπως και η φράση του Αποστόλου Παύλου: “Εποίησέ τε εξ ενός αίματος παν έθνος ανθρώπων ο Θεός” (Πραξ. 17:26). [...]

(β) Θεμελιώδης αρχή σε όλες σχεδόν τις ανεπτυγμένες θρησκείες είναι ο Χρυσός Κανόνας. Στο κλασικό

ινδουιστικό βιβλίο Μαχαμπαράτα διαβάζουμε: «Αυτή είναι η σύνοψη του χρέους: Μην κάνεις ποτέ στους άλλους κάτι το οποίο θα σου προξενούσε πόνο αν γινόταν σε σένα». Όταν ο Κομφούκιος ρωτήθηκε: “Υπάρχει μια λέξη η οποία να χρησιμεύει ως κανόνας πρακτικός για όλη τη ζωή;”, απάντησε: “Δεν είναι αυτή η λέξη η αμοιβαιότητα; Λοιπόν, μην κάνεις στους άλλους ό,τι δεν θα ήθελες να κάνουν σε σένα”. [...] Στην ιουδαϊκή σκέψη επαναλαμβάνεται συχνά η αρχή “ὁ μισεῖς, μηδενὶ ποιήσης” (Τωβίτ 4:15) ή με τα λόγια του μεγάλου ραββί Χιλέλ (1ος αι. π.Χ. - 1ος αι. μ.Χ.): “Μην κάνεις στους άλλους ό,τι δεν θα ήθελες να κάνουν αυτοί σε σένα”. [...] Στα αποφθέγματα που αποδόθηκαν αργότερα στον Μωάμεθ, συναντούμε και το εξής: “Κανείς από σας δεν είναι πιστός εφόσον δεν επιθυμεί για τον αδελφό του αυτό το οποίο επιθυμεί για τον εαυτό του”. Για να μην δημιουργούνται όμως αποσπασματικές εξιδανικευμένες εικόνες, πρέπει να πούμε ότι στα διάφορα ιερά κείμενα των θρησκειών υπάρχουν και φράσεις που οδηγούν σε διαφορετικές κατευθύνσεις.

(γ) Σεβασμός στη ζωή. Όλες οι θρησκείες απαγορεύουν τον φόνο. Ινδικές θρησκευτικές σχολές συνιστούν σεβασμό σε κάθε μορφή ζωής και την αποφυγή θανατώσεως των ζώων. Στις περί φόνου εντολές μπορεί να θεωρηθεί ότι λανθάνει και η απαγόρευση κάθε μορφής βασανισμού. Επίσης, η τρομοκρατία και η βία

στις οικογενειακές, στις επαγγελματικές και στις διεθνείς σχέσεις. Το θέμα, πάντως, του πολέμου -αμυντικού ή επιθετικού- παραμένει πολύπλοκο και διατυπώνονται θέσεις εκ διαμέτρου αντίθετες.

(δ) Η δικαιοσύνη και η εντιμότητα αναγνωρίζονται ως θεμελιώδεις αρετές σε πολλές θρησκείες (π.χ. στον Κομφουκιανισμό η δικαιοσύνη είναι μία από τις τέσσερις σημαντικότερες. [...]) Και στις τρεις μονοθεϊστικές θρησκείες η δικαιοσύνη θεωρείται βασικό χαρακτηριστικό των ανθρώπων του Θεού. Στην έννοιά της συνυπάρχουν οι έννοιες της εντιμότητας, της θεοσεβείας, ακόμη και της αγιότητας. Διότι αυτή φέρει τον άνθρωπο πλησιέστερα στον Θεό. Η γενική αρχή αποσαφηνίζεται ακόμα ειδικότερα στις προστακτικές «ου κλέψεις», μην εκμεταλλεύεσαι, μη δωροδοκείς, μη στηρίζεις τη διαφθορά, [...]

(ε) Σε όλες τις θρησκείες υπάρχουν εντολές ή απλές οδηγίες για τη συμπεριφορά των φύλων μεταξύ τους, που καθορίζουν τον σεβασμό στις γενετήσιες σχέσεις. Εδώ, όμως, οι παραλλαγές είναι πολύ περισσότερες. Βασική πάντως παραμένει η εντολή «μην ασελήσεις», μην εκτραπείς σε γενετήσια ανηθικότητα. Κατά βάση, οι εκπρόσωποι των διαφόρων θρησκευτικών παραδόσεων συμφωνούν ότι κανείς δεν έχει το δικαίωμα να υποτιμά τους άλλους στις γενετήσιες σχέσεις, να τους οδηγεί ή να τους κρατεί σε σεξουαλική εξάρτηση. Η έξαρση της εκμεταλλεύσεως νεαρών γυναικών και παιδιών, που παρατηρείται στις ημέρες μας, καταδικάζεται ομόφωνα.

(στ) Τα περισσότερα θρησκευόμενα αναφέρονται στην ειρήνη, ως ευχή, ως χρέος, ως σκοπό [...] ως τρόπο για την αρμονική συμβίωση μιας κοινωνίας βάσει συγκεκριμένων κανόνων συμπεριφοράς· και ως εσωτερική ειρήνη, με την κατασίγαση των παθών, του φόβου, της αγωνίας. [...]

(ζ) Στο πρόβλημα της φτώχειας υπάρχει μεγαλύτερη απόκλιση ως προς τις ερμηνείες και τη λύση. [...] Θρησκευτικά συστήματα που ξεκίνησαν από την ινδική χερσόνησο υιοθέτησαν την άποψη ότι οι συνθήκες ζωής είναι συσσώρευση του “κάρμα”, των καλών ή κακών έργων των προτέρων μορφών ζωής, των μεταβιώσεων (“σαμσάρα”). Η διέξοδος από την κατάσταση αυτή είναι δυνατή σε μια επόμενη φάση υπάρξεως. Η καλοσύνη προς τους ενδεείς επαινείται και εξασφαλίζει θετικό «κάρμα». Ο Βουδισμός, υιοθετώντας τις περί “κάρμα” και “σαμσάρα” αρχές, πρότεινε ως ουσιαστική λύση, ως ιδανικό του τέλειου ανθρώπου, του βουδιστή μοναχού, την απόλυτη φτώχεια. Συγχρόνως έλαβε πρόνοια για τη συντήρηση των μοναχών, προβάλλοντας ως βασική αρετή των λαϊκών την ευσπλαχνία (τη “μέτα”) προς όσους βρίσκονται σε ένδεια ή άλλη ανάγκη και καταδικάζοντας την πλεονεξία και τη χλιδή. [...] Ο κατ’εξοχήν πάντως υπερασπιστής των φτωχών αναδείχθηκε ο Ιησούς Χριστός με τη ζωή και τη διδασκαλία Του. Υπογράμμισε την αξιοπρέπεια του φτωχού, την αξία του ενώπιον του Θεού, στηλίτευσε την ασπλαχνία των

πλουσίων, ύμνησε τη δικαιοσύνη, αποκάλυψε την αγάπη και επέμεινε σ' αυτή...»

Γιαννουλάτος, Αναστάσιος, αρχιεπίσκοπος Αλβανίας (2015). Συνύπαρξη: Ειρήνη, φύση, φτώχεια, τρομοκρατία, αξίες. Θρησκευολογική θεώρηση. Αθήνα: Αρμός, σ. 168-174.

Προσωπική τοποθέτηση έναντι της προάσπισης αλλά και της καταπάτησης των δικαιωμάτων.

3. Δικαίωμα ...

4. Δικαίωμα ...

68 / 179 - 180

5. Δικαίωμα ...

6. Δικαίωμα ...

7. Δικαίωμα ...

8. Δικαίωμα ...

Τελειώνοντας τη Διδακτική Ενότητα...

- ✓ Αναγνωρίζουμε τη σχέση Χριστιανισμού και ανθρωπίνων δικαιωμάτων.
- ✓ Αναλύουμε την ευθύνη των θρησκειών για την υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Σημειώνουμε...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

4.4. ΙΣΟΤΗΤΑ

Ισότητα και ανισότητα στην ανθρώπινη κοινωνία.

4.

Τραγούδι: Παύλος Σιδηρόπουλος, Εν Κατακλείδι (1978)

Στίχοι, μουσική, ερμηνεία: Παύλος Σιδηρόπουλος
Δίσκος: Φλου

**Μια καληνύχτα στη μαμά
και λίγη στάχτη στα μαλλιά
καιρός να πούμε αντίο.
Σκεπάσαμε όλους τους νεκρούς
με αρρωστιάρικους ψαλμούς
κλόουν με σοβαρούς σκοπούς
γυμνοί μέσα στο κρύο.**

**Κατά τα άλλα εσείς
που 'σαστε υγιείς
και αξιοπρεπείς**

βοηθήστε μας και λίγο.
Δώστε μας πνοή
στέγη και τροφή
μια ιδέα στεγανή
που να μην μπάζει κρύο.

Πουλάμε σώμα και ψυχή
δώστε μας λίγη προσοχή
στα υπόγεια μαύροι ποντικοί
λουφάζουνε δύο δύο.
Παίρνουμε σβάρνα τους γιατρούς
αδύνατοι μπροστά στους δυνατούς
και συναντάμε ξέμπαρκους Θεούς
που χάσανε το πλοίο.

*

Κατά τα άλλα εσείς
που 'σαστε υγιείς [...]

Η ισότητα στον Χριστιανισμό και στο κοινωνικό γίγνεσθαι

1. Από την Καινή Διαθήκη

- **Μτ 5, 44 - 45:** Ν' αγαπάτε τους εχθρούς σας, [...] Έτσι θα γίνετε παιδιά του ουράνιου Πατέρα σας, γιατί αυτός ανατέλλει τον ήλιο του για κακούς και καλούς και στέλνει τη βροχή σε δικαίους και αδίκους.
- **Μτ 18,1-5: Ποιος είναι ο ανώτερος**
Εκείνη την ώρα, πήγαν οι μαθητές στον Ιησού και τον ρώτησαν: «Ποιος είναι άραγε ανώτερος στη βασιλεία του Θεού;» Ο Ιησούς φώναξε τότε ένα παιδάκι, το 'βαλε να σταθεί ανάμεσά τους και είπε: «Σας βεβαιώνω πως αν δεν αλλάξετε κι αν δε γίνετε σαν τα παιδιά, δε θα μπείτε στη βασιλεία του Θεού. Όποιος λοιπόν ταπεινώσει τον εαυτό του σαν αυτό το παιδί, αυτός είναι ο ανώτερος στη βασιλεία του Θεού. Και όποιος δεχτεί ένα τέτοιο παιδί στο όνομά μου, δέχεται εμένα τον ίδιο.
- **Πραξ 17, 21:** [Ο Θεός] δημιούργησε από έναν άνθρωπο όλα τα έθνη των ανθρώπων και τους εγκατέστησε πάνω σ' όλη τη γη [...].
- **Α Κορ 11, 11-12:** Μέσα στην οικονομία του Κυρίου όμως, ούτε ο άντρας νοείται ανεξάρτητα από τη γυναίκα ούτε η γυναίκα ανεξάρτητα από τον άντρα. Γιατί όπως η πρώτη γυναίκα έγινε από τον πρώτο άντρα, έτσι κι ο άντρας γεννιέται από τη γυναίκα, και τα πά-

- ντα προέρχονται από το Θεό που τα δημιούργησε.
- Γαλ 3, 26-28: Είστε, λοιπόν, όλοι παιδιά του Θεού, αφού πιστεύετε στον Ιησού Χριστό. Κι αυτό, γιατί όσοι βαφτιστήκατε στο όνομα του Χριστού, έχετε ντυθεί το Χριστό. Δεν υπάρχει πια Ιουδαίος και ειδωλολάτρης, δεν υπάρχει δούλος και ελεύθερος, δεν υπάρχει άντρας και γυναίκα· όλοι σας είστε ένας, χάρη στον Ιησού Χριστό.
 - Κολ 3, 10-11: Τώρα πια έχετε ντυθεί τον καινούριο άνθρωπο [...]. Σ' αυτή τη νέα κατάσταση δεν υπάρχουν πια εθνικοί και Ιουδαίοι, περιτμημένοι κι απεριτμητοι, βάρβαροι, Σκύθες, δούλοι, ελεύθεροι· του Χριστού είναι όλα και ο Χριστός τα διέπει όλα.

5. Έργο της Χριστίνας
Δουληγέρη.

▪ Λκ 16, 19-31: Η παραβολή του πλούσιου και του φτωχού Λάζαρου

«Κάποιος άνθρωπος ήταν πλούσιος, φορούσε πολυτελή ρούχα και το τραπέζι του κάθε μέρα ήταν λαμπρό. Κάποιος φτωχός όμως, που τον έλεγαν Λάζαρο, ήταν πεσμένος κοντά στην πόρτα του σπιτιού του πλουσίου, γεμάτος πληγές, και προσπαθούσε να χορτάσει από τα ψίχουλα που έπεφταν από το τραπέζι του πλουσίου. Έρχονταν και τα σκυλιά και του έγλειφαν τις πληγές. Κάποτε πέθανε ο φτωχός, και οι άγγελοι τον πήγαν κοντά στον Αβραάμ. Πέθανε κι ο πλούσιος και τον έθαψαν. Στον άδη που ήταν και βασανιζόταν, σήκωσε τα μάτια του και είδε από μακριά τον Αβραάμ και κοντά του το Λάζαρο. Τότε φώναξε ο πλούσιος και είπε: “πατέρα μου Αβραάμ, σπλαχνίσου με και στείλε το Λάζαρο να βρέξει με νερό την άκρη του δάχτυλού του και να μου δροσίσει τη γλώσσα, γιατί υποφέρω μέσα σ’ αυτή τη φωτιά”. Ο Αβραάμ όμως του απάντησε: “παιδί μου, θυμήσου ότι εσύ απόλαυσες την ευτυχία στη ζωή σου, όπως κι ο Λάζαρος τη δυστυχία. Τώρα λοιπόν αυτός χαίρεται εδώ, κι εσύ υποφέρεις. Κι εκτός απ’ όλα αυτά, υπάρχει ανάμεσά μας μεγάλο χάσμα, ώστε αυτοί που θέλουν να διαβούν από ’δω σ’ εσάς να μην μπορούν· ούτε οι από ’κει μπορούν να περάσουν σ’ εμάς”. Είπε πάλι ο πλούσιος: “τότε σε παρακαλώ, πατέρα, στείλε τον στο σπίτι του πατέρα μου, να προειδοποιήσει τους πέντε αδερφούς μου, ώστε να μην έρθουν κι

εκείνοι σ' αυτόν εδώ τον τόπο των βασάνων". Ο Αβραάμ του λέει: "έχουν τα λόγια του Μωυσή και των προφητών· ας υπακούσουν σ' αυτά". "Όχι, πατέρα μου Αβραάμ", του λέει εκείνος, "δεν αρκεί· αλλά αν κάποιος από τους νεκρούς πάει σ' αυτούς, θα μετανοήσουν". Του λέει τότε ο Αβραάμ: "αν δεν υπακούνε στα λόγια του Μωυσή και των προφητών, ακόμη κι αν αναστηθεί κάποιος από τους νεκρούς, δεν πρόκειται να πεισθούν"».

2. Γρηγόριος ο Θεολόγος: Ισοτιμία άντρα και γυναίκας

[...] Ένας είναι ο δημιουργός του άνδρα και της γυναίκας... και έχουν ένα νόμο, ένα θάνατο, μια ανάσταση. Από έναν άνδρα και μια γυναίκα γεννηθήκαμε [...]. Γιατί λοιπόν εσύ, ενώ ζητάς από τη γυναίκα φρονιμάδα, δεν ανταποδίδεις τα ίδια; Γιατί απαιτείς αυτό που εσύ δεν προσφέρεις; Γιατί νομοθετείς άνισα, αφού είστε ένα σώμα; Ας δούμε τώρα και το χειρότερο: αμάρτησε η πρώτη γυναίκα; Το ίδιο έκανε και ο Αδάμ. Τους εξαπάτησε και τους δυο το φίδι. Δεν υπερίσχυσε ο ένας του άλλου. Δες τώρα και την άλλη όψη, την καλύτερη: και τους δυο τους σώζει ο Χριστός με τα πάθη Του. Γιατί, σαρκώθηκε για τον άνδρα; Όχι μόνο, μα και για τη γυναίκα. Για τον άνδρα πέθανε μονάχα; Όχι, και η γυναίκα σώζεται με το θάνατό Του. Λένε το Χριστό απόγονο του Δαυίδ, ότι κατάγεται, δηλαδή από άνδρα. Θαρρείς πως

έτσι τιμάται ο άνδρας; Να όμως που γεννήθηκε και από Παρθένο, άρα ενισχύονται οι γυναίκες. Θα ενωθούν λέει αλλού, οι δυο σε σάρκα μία. Αυτή η σάρκα ας τιμάται εξίσου[...]».

Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΛΖ' ΡG36, 289ΣΤ- 292Α.

3. Γρηγόριος ο Θεολόγος: Η δουλεία και η φτώχεια είναι εφεύρεση της κακίας

Θα μιμηθούμε τον άγνωστο και πρώτο νόμο του Θεού, ο Οποίος «βρέχει σε δικαίους κι αμαρτωλούς», «ανατέλλει σε όλους τον ήλιο» (πρβλ. Μτ 5, 45)· τη γη την άπλωσε για όλα τα χερσαία ζώα, και τους ποταμούς και τις πηγές και τα δάση· τον αέρα για τη φύση των πτηνών, και το νερό για τα υδρόβια που ζουν μέσα σ' αυτό, και χάρισε αφθόνως τα προς το ζην σ' όλους, χωρίς να περιορίζει καμιά εξουσία και κανέναν νόμο και σύνορα, τα οποία περιορίζουν την παροχή αυτών· όλα κοινά και πλούσια τα κατέστησε για όλους και κανείς δεν πρέπει να τα στερείται· διότι είμαστε όλοι ίσοι ως προς τη φύση μας και οι τιμές των δωρεών δίνονται σ' όλους μας ανεξαιρέτως [...] Οι άνθρωποι αφότου κατασκεύασαν τα χρυσά, τα αργυρά, τα μαλακά ενδύματα [...], αποκτούν έπειτα παράλογη υπεροψία [...] και δεν σκέπτονται ότι φτώχεια και πλούτος, ελευθερία, όπως τη θεωρούμε, και δουλεία, κι όλα τα σχετικά ονόματα, αργότερα εμφανίσθηκαν στο ανθρώπινο γένος [...].

Γρηγόριος ο Θεολόγος, Λόγοι ΙΔ' 25.

4. **Μέγας Βασίλειος: Η γυναίκα είναι ίση με τον άντρα**

Ο Δημιουργός έκανε ίση τη γυναίκα με τον άνδρα ως προς την απόκτηση της αρετής. Και μήπως δεν είμαστε συγγενείς με τους άνδρες καθ' όλα; Διότι όχι μόνο σάρκα πάρθηκε από την άνδρα για την κατασκευή της γυναίκας, αλλά και «ὅστοῦν ἀπὸ τὰ ὀστά» του. [Γεν 2, 5].

Μέγας Βασίλειος, Εἰς τὴν μάρτυραν Ἰουλίτταν, παράγρ. 2.

5. **Μέγας Βασίλειος: Ισοτιμία**

Σε τι πρέπει να στραφούμε και να γίνουμε όπως τα νήπια; [Μτ 18, 3] Αυτή η περικοπή του Ευαγγελίου μας διδάσκει, δηλώνοντας τον σκοπό, για τον οποίο έχει λεχθεί αυτό· ώστε να μην επιζητούμε να υπερέχουμε, αλλά αναγνωρίζοντας την ισοτιμία της φύσεως, και να αγαπάμε την ισοτιμία και μ' αυτούς που φαίνονται ότι υστερούν σε κάτι. Διότι έτσι είναι και τα παιδιά μεταξύ τους, τα οποία δεν συνήθισαν ακόμη στην κακία των ανθρώπων, που συναναστρέφονται.

Μέγας Βασίλειος, Ὅροι κατ' επιτομήν, 216.

6. **Κλήμης Αλεξανδρεὺς: Συμπεριφορά στους εχθρούς**

Ἔτσι συμπεριφερόμενος ο γνωστικός προς το σώμα και την ψυχή, και προς τους πλησίον, ακόμη κι αν είναι δούλοι ή εχθροί, τους θεωρεί ίσους και όμοιους με αυτόν. Διότι δεν βλέπει υπεροπτικά τον αδελφό, ο οποίος κατά τον νόμο του Θεού είναι ίσος με αυτόν ως ομοπάτριος και ομομήτριος [...].

Κλήμης Αλεξανδρεὺς, Στρωματεῖς Ζ' 12.

Ἐμνήσθην τοῦ Προφήτου βοῶντος· Ἐγώ εἰμι γῆ καὶ σποδός· καὶ πάλιν κατενόησα ἐν τοῖς μνήμασι καὶ εἶδον τὰ ὀστᾶ τὰ γεγυμνωμένα καὶ εἶπον· ἄρα τίς ἐστι, βασιλεὺς ἢ στρατιώτης, ἢ πλούσιος ἢ πέννης, ἢ δίκαιος ἢ ἁμαρτωλός; [...]

Θυμήθηκα τα λόγια του Προφήτη που ἔλεγε ὅτι ἐγώ εἶμαι χῶμα καὶ στάχτη καὶ εἶδα με το νου μου τα μνήματα καὶ εἶδα τα ἄσαρκα οστά καὶ εἶπα. Ἄρα ποῖος εἶναι (ο νεκρός) βασιλιάς ἢ στρατιώτης; πλούσιος ἢ φτωχός; δίκαιος ἢ ἁμαρτωλός; [...]

8. Ορθόδοξη Εκκλησία καὶ ἰσότητα ἀνδρῶν-γυναικῶν

Ἡ Εκκλησία καλεῖται νὰ συνεχίσει νὰ στηρίζει καὶ νὰ ἐνισχύει πρωτοβουλίες γιὰ τὴν ἐξάλειψη τῶν ἀνισοτήτων στὴν οἰκογένεια, τὸ σχολεῖο, τὴν ἐργασία, ἰδιαίτερα

σήμερα, καθώς κατακτήσεις που κερδήθηκαν καθίστανται επισφαλείς [...]. Η Ορθόδοξη Εκκλησία χρειάζεται να τονίζει πάντα ότι θεμελιώδης αρχή της χριστιανικής ανθρωπολογίας είναι η ισότητα ανδρών και γυναικών, ότι δίπλα στους αγίους υπάρχουν οι άγιες γυναίκες, ως έμφυλες αναπαραστάσεις της αγιοσύνης την οποία δύναται να επιτύχει ο άνθρωπος με τη χάρη του Θεού. Οι γυναίκες στην Εκκλησία δεν είναι απύσες, άμορφες, άνοες, άφωνες, στατικές ή άβουλες. Ούτε θεωρούνται αποκλειστικά με βάση βιολογικούς παράγοντες παραγνωρίζοντας τα πνευματικά δώρα του Τριαδικού Θεού προς αυτές. Το αντίθετο συμβαίνει, καθώς η Ορθόδοξη Εκκλησία «ομολογεί ότι έκαστος άνθρωπος, ανεξαρτήτως χρώματος, θρησκείας, φυλής, φύλου, εθνικότητας, γλώσσας, είναι φορέας της εικόνας του Θεού, ισότιμον μέλος της ανθρώπινης κοινωνίας. Συνεπώς προς την πίστιν αυτήν, η Ορθόδοξος Εκκλησία δεν δέχεται τας διακρίσεις δι' έκαστον εκ των προαναφερθέντων λόγων, εφ' όσον αύται προϋποθέτουν αξιολογικήν διαφοράν μεταξύ των ανθρώπων».

Σταθοκώστα, Β. (2015). Η γυναίκα στην Εκκλησία και στον κόσμο σήμερα (εισήγηση).

1. Ιω 8, 1-11: Ο Ιησούς συγχωρεί τη μοιχαλίδα

Ο Ιησούς πήγε στο όρος των Ελαιών. Αλλά πρωί πρωί γύρισε πάλι στο ναό, κι όλο το πλήθος ερχόταν κοντά του. Αυτός κάθισε και τους δίδασκε. Τότε οι δάσκαλοι του νόμου και οι Φαρισαίοι φέρνουν μια γυναίκα που την είχαν πιάσει να διαπράττει μοιχεία· την έβαλαν στη μέση και του είπαν: «Διδάσκαλε, αυτή τη γυναίκα την έπιασαν επ' αυτοφώρω να διαπράττει μοιχεία. Ο Μωυσής στο νόμο μάς έχει δώσει εντολή να λιθοβολούμε τέτοιου είδους γυναίκες. Εσύ τι γνώμη έχεις;» Αυτό το 'λεγαν για να του στήσουν παγίδα, ώστε να βρουν κάποια κατηγορία εναντίον του. Ο Ιησούς τότε έσκυψε κάτω και με το δάχτυλο έγραφε στο χώμα. Καθώς όμως επέμεναν να τον ρωτούν, σηκώθηκε πάνω και τους είπε: «Όποιος από σας είναι αναμάρτητος, ας ρίξει πρώτος πέτρα πάνω της». Κι έσκυψε πάλι κάτω κι έγραφε στο χώμα. Αυτοί όμως, όταν άκουσαν την απάντηση, άρχισαν με πρώτους τους γεροντότερους να φεύγουν ένας ένας, μέχρι και τον τελευταίο· κι έμεινε μόνος ο Ιησούς και η γυναίκα στη μέση. Τότε σηκώθηκε όρθιος ο Ιησούς και τη ρώτησε: «Γυναίκα, πού είναι οι κατήγοροί σου; Κανένας δε σε καταδίκασε;» «Κανένας, Κύριε», απάντησε εκείνη. «Ούτε εγώ σε καταδικάζω», της είπε ο Ιησούς· «πήγαινε, κι από 'δω και πέρα μην αμαρτάνεις πια».

2. Μκ 10, 13-16: Ο Ιησούς ευλογεί τα παιδιά

Έφεραν στον Ιησού παιδιά για να τα ευλογήσει· οι μαθητές όμως μάλωσαν αυτούς που τα είχαν φέρει. Όταν το είδε ο Ιησούς αγανάκτησε και τους είπε: «Αφήστε τα παιδιά να έρχονται σ' εμένα. Μην τα εμποδίζετε. Γιατί η βασιλεία του Θεού ανήκει σε ανθρώπους που είναι σαν κι αυτά. Σας βεβαιώνω πως όποιος δε δεχτεί τη βασιλεία του Θεού σαν παιδί, δε θα μπει σ' αυτήν». Τότε πήρε τα παιδιά στην αγκαλιά του και τα ευλογούσε βάζοντας τα χέρια του πάνω τους.

Θρησκευτικές προσωπικότητες στον αγώνα για την ισότητα.

1. Μάρτιν Λούθερ Κινγκ

«Έχω ένα όνειρο ότι μια μέρα στους κόκκινους λόφους της Γεωργίας, οι γιοι των πρώην σκλάβων και οι γιοι των πρώην δουλοκτητών θα μπορούν να κάθονται όλοι μαζί στο τραπέζι της αδελφοσύνης. Έχω ένα όνειρο ότι κάποια μέρα ακόμη και η πολιτεία του Μισισιπή, που φλέγεται από την αδικία, θα μεταμορφωθεί σε μια όαση ελευθερίας και δικαιοσύνης. Έχω ένα όνειρο ότι τα τέσσερα παιδιά μου θα ζουν μια μέρα σε ένα έθνος

όπου δεν θα κρίνονται από το χρώμα του δέρματός τους αλλά από το ποιόν του χαρακτήρα τους».

Απόσπασμα από την ομιλία του στην
Ουάσιγκτον, 28 Αυγούστου 1963

2. Νέλσον Μαντέλα

Κατά τη διάρκεια της δίκης του για τις δραστηριότητές του, ο Μαντέλα διακήρυξε, «Πάλεψα ενάντια στην κυριαρχία των λευκών, πάλεψα και ενάντια στην κυριαρχία των μαύρων. Αυτό που επιθυμώ είναι το ιδανικό μιας δημοκρατικής και ελεύθερης κοινωνίας, όπου όλοι οι άνθρωποι συμβιώνουν αρμονικά και απολαμβάνουν ίσων ευκαιριών. Είναι ένα ιδανικό, το οποίο ελπίζω να ζήσω και να το πραγματοποιήσω. Αλλά αν χρειαστεί, είναι ένα ιδανικό για το οποίο είμαι προετοιμασμένος να πεθάνω».

Από την ιστοσελίδα της ΜΚΟ «Νεολαία υπέρ των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων»

1. Διδαχές αγίου Κοσμά Αιτωλού

α. «...Και όλοι οι άνθρωποι, όλος ο κόσμος από ένα πατέρα και από μια μητέρα είναι και κατά τούτο είμεθα όλοι αδελφοί, μόνον η πίστις μας χωρίζει. Είναι κανένας γύπτος εδώ; Εσύ από πού είσαι παιδί μου; Αποκρίσου.

- Από τον Αδάμ και την Εύαν, άγιο του Θεού.
- Και σε καταδέχονται τούτοι οι τσελεπήδες διά αδελφόν;
- Μου λένε ότι δεν πιάνεται η λειτουργία μου και με περιγελούν.
- Άκουε παιδί μου, εσύ όπου είσαι γύπτος, ωσάν είσαι βαπτισμένος εις το όνομα της αγίας Τριάδος και φυλάγης τα προστάγματα του Θεού, πηγαίνεις εις τον Παράδεισον και χαίρεις πάντοτε, και εγώ που δεν είμαι γύπτος, ωσάν δεν κάμω καλά, πηγαίνω εις την Κόλασιν και καίομαι πάντοτε».

β. «[...] έτσι και η ευγένειά σας να μην προτιμάτε τα αρσενικά παιδιά σας από τα θηλυκά, διατί όλα είναι πλάσματα του Θεού».

γ. «Πρέπει και εσύ, ω άνδρα αδελφέ μου, να μην μεταχειρίζεσαι την γυναίκα σου ωσάν σκλάβα, διατί πλάσμα του Θεού είναι και εκείνη καθώς είσαι και εσύ, τόσον εσταυρώθηκεν ο Θεός διά εσένα, ωσάν και διά εκείνην, πατέρα λέγεις εσύ τον Θεόν, πατέρα τον λέγει και εκείνη, έχετε ένα βάπτισμα, μίαν πίστιν, τα Άχραντα Μυστήρια οπού κοινωνείς και εσύ κοινωνεί και εκείνη. Δεν την έχει ο Θεός την γυναίκα κατωτέραν από εσένα, διά τούτο την έκαμε από την μέσην του ανδρός [...]».

Μενούνος, Ι., Κοσμά Αιτωλού, Διδαχές και Βιογραφία, (8 2007). Αθήνα: Ακρίτας, σ. 46, 97, 41.

2. Η κοινωνική θέση της γυναίκας την εποχή του Αγίου Κοσμά

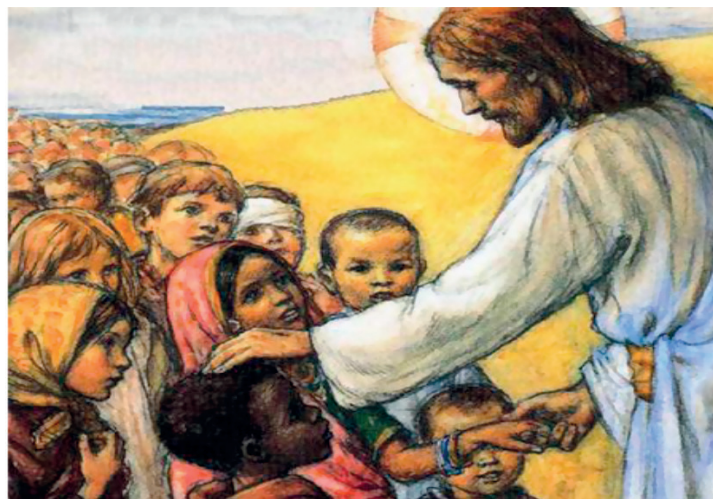
[...] Ο Μ. Γκιόλιας σκιαγραφεί έντονα την εικόνα της γυναίκας: «Η σκλάβια Ελληνίδα του καιρού δεν ήταν (sic) μόνο ένα σκεύος ηδονής, αλλά κι ένα κοινωνικό υποζύγιο στα χωράφια [...] των κοτζαμπάσηδων.... Δούλα στην παραγωγή και δούλα στο σπίτι, έκθετη σε όλους τους κινδύνους κι απροστάτευτη από κάθε μεριά, είχε μόνο υποχρεώσεις και κανένα δικαίωμα. ...αποτελούσε αντικείμενο της πιο απάνθρωπης ηθικής καταπίεσης και κοινωνικής εκμετάλλευσης. Το ράβδισμα και η κακομεταχείρισή της έγιναν ως και έθιμο σε διάφορες υπόδουλες περιφέρειες». Όσο σκληρή [...] και αν είναι αυτή η περιγραφή, ωστόσο είναι ενδεικτική για τη θέση της γυναίκας στην τουρκοκρατούμενη κοινωνία. Προς επίρρωση της περιγραφής αυτής έρχονται τα λόγια του ίδιου του Πατροκοσμά, που [...] προσπαθεί να εξυψώσει τη γυναίκα με συμβουλές που δίνει κυρίως προς τους συζύγους τους. Στα δεινά της γυναίκας προστίθεται και το οικονομικό βάρος της προίκας. Η προικοδοσία αποτελεί τόσο μεγάλο κοινωνικό πρόβλημα, που το ίδιο το Οικουμενικό Πατριαρχείο προσπαθεί να επιλύσει με εγκυκλίους του. Όλα αυτά όμως συνθέτουν την εικόνα της γυναίκας των λαϊκών τάξεων, η οποία διαφέρει ριζικά από εκείνη της αρχοντοπούλας, π.χ. κόρης του κοτζάμπαση. Αυτή δεν εργάζεται, ζει με ανέσεις στην ασφάλεια του σπιτιού της και διασκεδάζει με το

κέντημα και τον αργαλειό. Όσον αφορά στην εκπαίδευση, στα κοινά σχολεία μπορούν να παρακολουθήσουν μαθήματα και τα κορίτσια, ενώ δε σώζονται μαρτυρίες για την αντίστοιχη δυνατότητα στον ανώτερο κύκλο σπουδών.

Ακανθοπούλου, Κ. (2009). Η παιδαγωγική επικοινωνία του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού μέσα από τις Διδαχές του. Θεσσαλονίκη: Βάνιας, σ. 25-27.

Σύγχρονα ζητήματα ισότητας.

1. Ιωάννης Χρυσόστομος: Η θέση των λαϊκών και η θέση της γυναίκας στην εκκλησία

α. «...αν δεν υπήρχε ανάμεσά σας μεγάλη διαφορά, δεν θα αποτελούσατε σώμα. Αν δεν απαρτίζατε σώμα, δεν θα συνιστούσατε σύνολο, αν δεν ήσασταν σύνολο, δεν θα ήσασταν ισότιμοι [...]. Όστε αυτή η διαφορά είναι που δημιουργεί την ισοτιμία. Τώρα υπάρχουν πολλά μέλη, όμως ένα σώμα».

Ι. Χρυσόστομος. Ομιλία 30 εις την Α' προς Κορινθίους, ΡΓ 61,251.

β. «...Αυτός που πρόκειται να προβεί σε χειροτονία αναφωνεί τις εκκλησιαστικές ευχές και ο Λαός ψηφίζει διά βοής, όπως γνωρίζουν οι μνημένοι. Είναι λοιπόν περιπτώσεις όπου διαφαίνεται ότι δεν διαφέρει ο ιερέας από τον λαϊκό, όπως για παράδειγμα όταν μετέχει των φρικτών μυστηρίων, διότι όλοι μετέχουμε σε αυτά. Δεν συμβαίνει όπως παλαιότερα (στους Ιουδαίους) άλλα να τρώει ο ιερέας και άλλα ο λαϊκός και δεν ήταν επιτρεπτό στον λαό να μετέχει σε όσα μετείχε και ο ιερέας. Τώρα δεν είναι έτσι, αλλά όλοι είμαστε ένα σώμα μέσω του ενός ποτηρίου. Και στην κοινή προσευχή θα μπορούσε κάποιος να δει τον λαό πολύ να συμμετέχει. Διότι και για όσους τελούν τα μυστήρια και για όσους μετανοούν, οι ευχές είναι κοινές και από τον ιερέα και από τον λαό, και όλοι λένε μιαν ευχή, την ευχή του ελέους. Πάλιν, όταν εμποδίζουμε από την ιερά λατρεία αυτούς που δεν μπορούν να μετέχουν στην ιερή τράπεζα, γίνεται και άλλη ευχή και όλοι όμοια γονατίζουμε και πάλι όμοια σηκωνόμαστε. Όπως επίσης και για τα φρικτά μυστήρια επεύχεται ο ιερέας στον λαό, επεύχεται και ο λαός στον ιερέα. Διότι το «μετά του πνεύματός σου» δεν είναι άλλο παρά τούτο: τα δώρα της ευχαριστίας είναι κοινά. Ούτε ο ιερέας μόνος ευχαριστεί αλλά και ο λαός όλος».

Ι. Χρυσόστομος. Υπόμνημα εις την προς Κορινθίους Β' επιστολήν εις ομιλίας. ΙΗ, ΡΓ 61, 527.

2. Διακόνισσες

«Η τάξη των χειροτονημένων διακονισσών είναι ένα αναμφισβήτητο κομμάτι της παράδοσης, που προέρχεται από την αρχαία Εκκλησία. Τώρα, σε πολλές από τις εκκλησίες μας, υπάρχει μια αυξανόμενη επιθυμία να αποκατασταθεί αυτή η τάξη, έτσι ώστε οι πνευματικές ανάγκες του Λαού του Θεού να μπορούν να εξυπηρετούνται καλύτερα. Υπάρχει ήδη ένας αριθμός γυναικών που φαίνεται να καλείται σ' αυτό το λειτούργημα».

Βαρθολομαίος, Οικουμενικός Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (1997). Απόσπασμα από την ομιλία του προς τις συνέδρους της Διεθνούς Διάσκεψης Ορθόδοξων Γυναικών, Κωνσταντινούπολη.

3. Χειροτονία γυναικών;

«[...] Στη συζήτηση για τη γενικότερη χειροτονία των γυναικών δεν πρέπει η Ορθόδοξη θεολογία να καταφεύγει στην άστοχη χρησιμοποίηση ανθρωπίνων, βιολογικών εννοιών για το φύλο και να αναφέρεται στη δήθεν ανδρική ή θηλυκή υφή εκάστου των προσώπων της Αγίας Τριάδος, και έτσι να αίρει τον αποφαστικό χαρακτήρα του απρόσιτου στην ανθρώπινη διάνοια Τριαδικού δόγματος. Πρέπει να χρησιμοποιούνται εκκλησιολογικά κριτήρια που αποβλέπουν στην οικοδομή της Εκκλησίας του Χριστού. Πρέπει επίσης να χρησιμοποιείται η χριστολογική θεολογία, η οποία διδάσκει για τον

Θεάνθρωπο, ότι στο σωτήριό Του έργον ενσωμάτωσε, παρέλαβε όλη την ανθρώπινη φύση, ανδρική και γυναικεία. Και έτσι πρέπει να επιδιώκεται καταμερισμός των αρμοδιοτήτων των λειτουργών της εκκλησίας ανάλογα προς την ποικιλία των χαρισμάτων τους. Αυτή την ποικιλία των χαρισμάτων προέβαλε ιδιαίτέρως η αρχαία Εκκλησία».

Θεοδώρου, Ευ., Χειροτονία των γυναικών και ορθόδοξη θεολογία (10-3-2014).

Τελειώνοντας τη Διδακτική Ενότητα...

- ✓ Αναλύουμε τη χριστιανική διδασκαλία για την ισότητα.
- ✓ Αναλύουμε την ευθύνη των θρησκειών για την υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Σημειώνουμε...

.....

.....

.....

.....

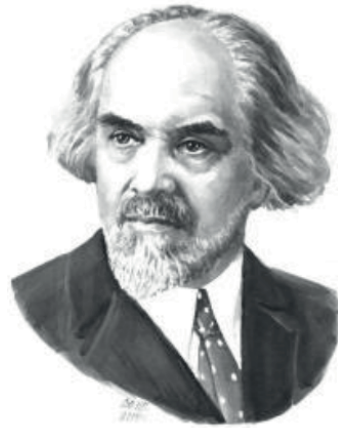
.....

.....

.....

4.5. ΕΥΘΥΝΗ

Δικαιώματα και ευθύνες.

1. Νικολάι
Αλεξάντροβιτς
Μπερντιάεφ

**Νικολάι Μπερντιάεφ, Ρώσος φιλόσοφος (1874-1948):
«Το ψωμί μου είναι ζήτημα υλικό,
το ψωμί του αδελφού μου είναι ζήτημα πνευματικό».**

Η ευθύνη του πιστού για την αντιμετώπιση των προβλημάτων του σύγχρονου κόσμου.

1. α. Αγία Μαρία Σκόμπτσοβα (1891 - 1945)

1942: Γερμανική Κατοχή. Το Παρίσι ζει τη σκληρότητα των Γερμανών κατακτητών καθημερινά. Οι Εβραίοι αρχίζουν να διώκονται χωρίς έλεος. Στάδια ολόκληρα μετατρέπονται σε φυλακές, όπου συγκεντρώνονται άντρες, γυναίκες και μικρά παιδιά. Κανείς δεν μπορεί να αντιδράσει [...]. Μόνο μια αγαθή καλόγρια θα καταφέρει να βρει τρόπο να γλυτώσει πολλά παιδιά από βέβαιο

θάνατο! Είναι η αδελφή Μαρία Σκομπτσόβα - μια αγία του καιρού μας!

**Forest, J. (2008). Ακίνητη σαν πέτρα!
Μια αληθινή ιστορία για μια αγία του καιρού μας. Αθήνα: Εν πλω**

β. Μαρία Σκόμπτσοβα, η δια Χριστόν σαλή

Χαράματα στο σιδηροδρομικό σταθμό του Παρισιού.

Οι λαμπτήρες ακόμη αναμμένοι

αντιδικούν με το φως της αυγής

που αχνοφέγγει πίσω απ' τη θολή τζαμαρία.

[...] στοιβαγμένοι πάνω στους ξύλινους πάγκους

σαν αποσκευές αφηρημένων επιβατών,

οι άστεγοι.

Την έχουνε δει να πλησιάζει

και πασχίζουν να μαζέψουν στη στιγμή

[...] λιγοστά ψίχουλα αξιοπρέπειας.

Κάποιος τσαλακώνει βιαστικά την προχτεσινή

εφημερίδα που είχε τυλιχτεί για το κρύο

άλλος σηκώνει το αδειανό μπουκάλι με το σπύρτο

ένας τρίτος τρίβει τα μάτια του με σάλιο.

Εκείνη, στο βάθος [...]

καμώνεται πως δεν τους βλέπει.

Το βλέμμα της πίσω από τα μυωπικά γυαλιά

σκύβει -με περίσκεψη τάχα ή θυμό;-

κατά τη μεγάλη πάνινη τσάντα που κρατάει στο ένα της

χέρι

(Μες στο σκοτάδι σεργιάνισε τη λαϊκή αγορά

για να τρυγήσει από τη γενναιοδωρία των χωρικών
παραγινωμένα φρούτα, σάπια λαχανικά,
κρέας φτηνό για τη μεσημεριάτικη σούπα)
[...] Φαίνεται πως την περίμεναν οι ανέστιοι
να τους καλέσει με τα αστεία
σπαστά γαλλικά της
σε γεύμα.

Αν κι αγνοούν τ' όνομά της,
[...] τη μαρτυρούνε βουβά
«Μητέρα ξένων παιδιών,
αδελφή αλλοφύλων,
απίστων αγία».

Υφαντής, Π. (2003). Μαρία Σκόμπτσοβα,
η διά Χριστόν σαλή. Περ. Σύναξη, τ. 87.

2. Ραούλ Φολλερώ (1903-1977)

Ο Ραούλ Φολλερώ θεωρείται σήμερα μία από τις
πλέον εξέχουσες φυσιογνωμίες του αιώνα μας. Είναι ο
άνθρωπος που αγάπησε περισσότερο απ' όλους τους
άλλους τις πονεμένες υπάρξεις-προπάντων τους λε-
προύς.

Γεννήθηκε στο Νεβέρ της Γαλλίας του 1903 και μολο-
νότι σπούδασε Νομικά, δεν άργησε να εγκαταλείψει το
επάγγελμά του για χάρη των θλιμμένων ανθρώπων.

Όταν σε ηλικία 25 ετών, ταξίδεψε στην Αφρική για
επαγγελματικές υποθέσεις και είδε την αθλιότητα των
δυστυχισμένων λεπρών, πήρε τη μεγάλη απόφαση να

ασχοληθεί ειδικά και μόνον μ' αυτούς και να εργασθεί για την ανακούφισή τους.

Η τριακονταετία που ακολούθησε ήταν γεμάτη αγάπη και έργα θυσίας. Ήταν μια αδιάκοπη ανοδική πορεία και πρόοδος στο θέμα της περίθαλψης των φτωχών.

Άρχισε πρώτα να κάνει διαλέξεις σε όλα τα μεγάλα κέντρα του πολιτισμένου κόσμου και να προσκαλεί τους λαούς στην επιστράτευση της αγάπης. Από τα χρήματα που μάζευε αγόραζε φάρμακα και τα πήγαινε ο ίδιος στους λεπρούς ασθενείς. Κατά τους μετριότερους υπολογισμούς ο Ραούλ Φολλερώ έχει μέχρι σήμερα δι-ατρέξει την απόσταση 1.500.000 χιλιομέτρων προς χάριν των αγαπημένων του Χανσενικών. Αυτή η μεγάλη απόσταση, που ισοδυναμεί περίπου με 30 φορές τον γύρο της γης, ονομάσθηκε απ' όλους «Λεωφόρος Αγάπης».

Αν ο Χριστός χτυπήσει αύριο την πόρτα σας...

Αν ο Χριστός χτυπήσει αύριο την πόρτα σας θα τον αναγνωρίσετε;

**Θα έλθει ίσως σαν άλλοτε φτωχός
κι αποδιωγμένος.**

σαν ένας εργάτης,

σαν ένας άεργος

Ή ένας απεργός που αγωνίζεται σε δίκαιη απεργία.

Μπορεί να είναι ασφαλιστής

Κι ακόμη πωλητής ανεμιστήρων...

Θ' ανεβαίνει, αδιάκοπα σκαλοπάτια,

θα σταματά σε κεφαλόσκαλα

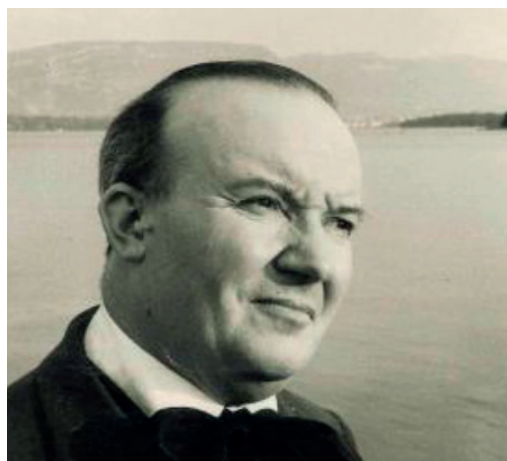
μ' ένα χαμόγελο γλυκό
στο θλιμμένο του πρόσωπο...
Μα το κατώφλι σας είναι τόσο σκοτεινό...
Άλλωστε, πώς να δεις το χαμόγελο αυτών που
διώχνεις!

«Δεν μ' ενδιαφέρει...», θα πείτε,
πριν ακόμη τον ακούσετε.
[...] Μπορεί ακόμη να είναι πρόσφυγας,
Ένας από τα δεκαπέντε εκατομμύρια προσφύγων,
με κάποιο διαβατήριο του Ο.Η.Ε. στο χέρι,
ένας από αυτούς που κανείς δεν τους θέλει
και που περιπλανιούνται σ' αυτή την έρημο,
τον Κόσμο,
ένας από εκείνους που πρέπει να πεθάνουν,
«γιατί κανείς δεν ξέρει από που έρχονται
άνθρωποι σαν κι αυτούς...».
Μπορεί να είναι κάποιος μαύρος,
στην Αμερική,
ένας νέγρος, όπως τον λεν,
που κατάκοπος ζητιανεύει άσυλο μες στα ξενοδοχεία
της Νέας Υόρκη,
σαν άλλοτε, στην Ναζαρέτ,
η Παναγία.
Αν ο Χριστός χτυπήσει αύριο την πόρτα σας, θα τον
αναγνωρίσετε;

Θα έχει όψη κουρασμένη,
καθώς είναι εξαντλημένος,
συντριμμένος,
αφού πρέπει να βαστάζει

όλα τα βάσανα της γης...
Πρόσεξε!... Κανείς δεν δίνει δουλειά
Σ' έναν τόσο κουρασμένο...
Καθώς μάλιστα αν Τον ρωτήσεις:
«Τι ξέρεις να κάνεις;»
δεν μπορεί ν' απαντήσει: όλα.
«Από πού έρχεσαι;»
δεν μπορεί να σου πει: από παντού.
«Τι θέλεις να κερδίσεις;»
δεν μπορεί να πει: εσάς!
Έτσι, θα ξαναφύγει,
πιο κουρασμένος και συντριμμένος,
παίρνοντας μαζί Του, μες στα γυμνά Του χέρια,
την Ειρήνη.

Φολλερώ, Ρ. (1981), Αν ο Χριστός αύριο χτυπήσει
την πόρτα σας... θα Τον αναγνωρίσετε;
Αθήνα: Η Δαμασκός, σ. 7-8, 26.

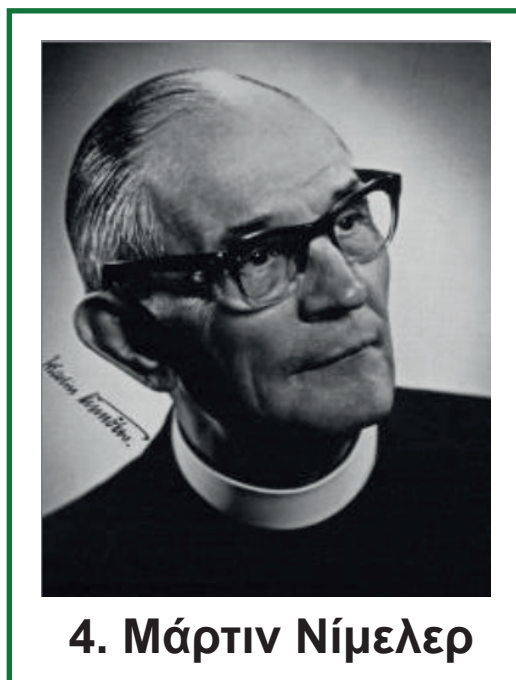
3. Raul Follereau

3. Martin Niemöller (Μάρτιν Νίμελερ) (1892-1984)

Γερμανός λουθηρανός πάστορας και αντι-ναζιστής θεολόγος

[«Πρώτα ήρθαν...» είναι ο τίτλος μιας ευρέως γνωστής ρήσης, που αποδίδεται στον Γερμανό λουθηρανό πάστορα Μάρτιν Νίμελερ, και πραγματεύεται την αδράνεια των Γερμανών συμπατριωτών του έναντι των μεθόδων του ναζιστικού τυραννικού καθεστώτος και συγκεκριμένα των εκκαθαρίσεων στοχευμένων πολιτικών, εθνικών, θρησκευτικών και κοινωνικών ομάδων ανθρώπων, που πραγματοποιήθηκαν από το καθεστώς.]

Βικιπαίδεια

«Πρώτα ήρθαν...»

«Όταν οι Ναζί πήραν τους κομμουνιστές,
εσιώπησα,
δεν ήμουν δα κομμουνιστής.»

99 / 191 - 192

»Όταν έκλεισαν μέσα τους σοσιαλδημοκράτες,
εσιώπησα,
δεν ήμουν δα σοσιαλδημοκράτης.
»Όταν πήραν τους συνδικαλιστές,
εσιώπησα,
δεν ήμουν δα συνδικαλιστής.
»Όταν πήραν εμένα,
δεν υπήρχε κανείς πλέον,
που να μπορούσε να διαμαρτυρηθεί».

Η χριστιανική αντίληψη της ευθύνης (Θεός-άνθρωπος-κόσμος).

1. Από την Αγία Γραφή

- Γένεση 2,15: Πήρε, λοιπόν, ο Κύριος ο Θεός τον άνθρωπο και τον έβαλε μέσα στον κήπο της Εδέμ για να τον καλλιεργεί και να τον προσέχει.
- Μτ 5, 14-16: **Οι μαθητές αλάτι και φως του κόσμου**
Ό,τι είναι το αλάτι για την τροφή, είστε κι εσείς για τον κόσμο. Αν το αλάτι χάσει την αρμύρα του, πώς θα την ξαναποκτήσει; Δε χρησιμεύει πια σε τίποτε· το πετούν έξω στο δρόμο και το πατούν οι άνθρωποι. Εσείς είστε το φως για τον κόσμο· μια πόλη χτισμένη ψηλά στο βουνό, δεν μπορεί να κρυφτεί. Οι άνθρωποι, όταν ανάψουν το λυχνάρι, δεν το βάζουν κάτω από το δοχείο με

το οποίο μετρούν το σιτάρι, αλλά το τοποθετούν στο λυχνοστάτη, για να φωτίζει όλους τους ανθρώπους του σπιτιού. Έτσι να λάμψει και το δικό σας φως μπροστά στους ανθρώπους, για να δουν τα καλά σας έργα και να δοξολογήσουν τον ουράνιο Πατέρα σας».

- Μτ 20, 26-28: «Όποιος θέλει να γίνει μεγάλος ανάμεσά σας, πρέπει να γίνει υπηρέτης σας· κι όποιος από σας θέλει να είναι πρώτος, πρέπει να γίνει δούλος σας. Όπως κι ο Υιός του Ανθρώπου δεν ήρθε για να τον υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετήσει και να προσφέρει τη ζωή του λύτρο για όλους».
- Μτ 28, 18-20: Ο Ιησούς πλησίασε [τους μαθητές] και τους είπε: «[...] Πηγαίνετε λοιπόν και κάνετε μαθητές μου όλα τα έθνη, βαφτίζοντάς τους στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος και διδάξτε τους να τηρούν όλες τις εντολές που σας έδωσα [...]».

2. Το νόημα της ευθύνης στη χριστιανική αντίληψη
«[...] Ενώ η λέξη ελευθερία αφθονεί στην Καινή Διαθήκη, ιδιαίτερα στις επιστολές του Απ. Παύλου, η λέξη ευθύνη δεν απαντάται ούτε μια φορά. Ίσως οι συγγραφείς της Καινής Διαθήκης αποφεύγουν τη λέξη “ευθύνη”, γιατί είναι συνυφασμένη στον αρχαίο ελληνικό κόσμο με τη νομική έννοια της λογοδοσίας των δημοσίων υπαλλήλων στο τέλος της θητείας τους, ιδίως της λογοδοσίας για κακή διαχείριση των δημοσίων χρημάτων. Αντίθετα

στον Απ. Παύλο, η ευθύνη είναι η ελεύθερη ανταπόκριση των ανθρώπων στη δωρεά του Θεού πέρα από κάθε νομική έννοια. Ωστόσο, παρά την απουσία της λέξης, η έννοια της ευθύνης είναι παρούσα σε όλη τη θεολογία και ιδίως στην ηθική της ΚΔ και του Απ. Παύλου ιδιαίτερα. Στην Α΄ προς Κορινθίους επιστολή (6,12) γράφει: “Όλα μου επιτρέπονται. Σωστά. Όλα όμως δεν είναι προς το συμφέρον. Όλα μου επιτρέπονται, εγώ όμως δεν θα αφήσω τίποτε να με κυριέψει”. Στο “όλα μου επιτρέπονται” βρίσκεται η ελευθερία του ανθρώπου, στο “εγώ όμως δεν θα αφήσω τίποτε να με κυριέψει” βρίσκεται η ευθύνη του.

Χαρακτηριστικό γνώρισμα των ανθρώπων της εποχής μας, ιδίως των νέων, είναι το αίτημα της ελευθερίας σε όλους τους τομείς της ζωής αλλά όχι και της ευθύνης που συνεπάγεται η ελευθερία. Στο συναπάντημα ελευθερίας και ευθύνης βρίσκεται η ολοκλήρωση του ανθρώπου. Για να καταλήξουμε σε μια αποστροφή της φράσης του Γάλλου υπαρξιστή φιλοσόφου Σάρτρ που είπε: “Είμαι καταδικασμένος να είμαι ελεύθερος”, για τον Παύλο και τον χριστιανισμό ισχύει: Είμαι δημιουργημένος από το Θεό με το προνόμιο να είμαι ελεύθερος. Μόνο που το προνόμιο αυτό συνεπάγεται και ανάλογη προσωπική ευθύνη».

Καραβιδόπουλος, Ι. (2015). Η ελευθερία και η ευθύνη του ανθρώπου.

3. Ελευθερία και Αγάπη

[...] Σέβεται την ελευθερία του ανθρώπου ο Θεός λοιπόν, γιατί; Γιατί ο άνθρωπος έχει την τελική ευθύνη γι' αυτήν. Είπε στον πρώτο άνθρωπο ο Θεός: “Ιδού, δέδωκα υμίν την ζωήν και τον θάνατον”· διάλεξε. Κι ο άνθρωπος διάλεξε τον θάνατο. Δεν τιμώρησε ο Θεός τον άνθρωπο, ο άνθρωπος τιμώρησε τον εαυτό του, στερώντας τον από τη Χάρη του Θεού, απ' αυτό που συνιστούσε την υπόστασή του. Και τώρα πάλι μας βεβαιώνει ο Χριστός ότι “δεν ήρθα να κρίνω τον κόσμο, ήρθα να σώσω τον κόσμο”. Κι ο Χριστός μας σώζει όχι με κάτι που κάνει αλλά μ' αυτό που είναι. Γιατί ακριβώς γι' αυτό είναι Σωτήρας ο Χριστός, γιατί στο πρόσωπό Του ενώνει τη δική μας θνητότητα και κτιστότητα με το άκτιστο και αθάνατο το δικό Του. [...]

Γι' αυτό μας λέει πάλι ότι “ουσιαστικά δεν είμαι εγώ που κρίνω τον κόσμο”. Αλλά να ποια είναι η κρίση. Ότι, ενώ το Φως ήρθε στον κόσμο, οι άνθρωποι επέλεξαν το σκοτάδι αντί για το Φως. Είναι λοιπόν η ευθύνη του ανθρώπου. Ο Θεός λοιπόν έτσι σχετίζεται με μας. Με την αγάπη Του και την ελευθερία Του. Με την αγάπη που έρχεται να μας δημιουργήσει, και μετά την πτώση μας, και με το σεβασμό της ελευθερίας μας από την πλευρά Του, να μας ανακαινίσει, καθώς την τελική ευθύνη την αφήνει στο δικό μας θέλημα έχοντας όμως δημιουργήσει τις προϋποθέσεις της σωτηρίας μας.

Παύλος, Μητροπολίτης Σισανίου και Σιατίστης (2009).

Ελευθερία και Αγάπη. Οι βασικές συντεταγμένες των ανθρωπίνων σχέσεων. Συλλογικός τόμος, Ονειρεύομαι μια οικογένεια και ένα σχολείο, Αθήνα: Αρχονταρίκι, σ. 53-72.

4. Η αυτοδικαίωση

Το κείμενο της Βίβλου είναι καταπληκτικό στο βάθος του. Με μικρές πινελιές αλλά με τόσο ζωντανά χρώματα περιγράφει μια άλλη συνέπεια της πτώσης, που αφορά την εσωτερική κατάσταση του ανθρώπου. Ο φόβος μπήκε στην ψυχή του, φοβάται τον Θεό, γιατί αισθάνεται ένοχος και προσπαθεί να δικαιολογηθεί. Δεν αναλαμβάνει την ευθύνη των πράξεων του, αγωνίζεται να αυτοδικαιωθεί και ρίχνει το βάρος και την ευθύνη στον άλλον.[...]

Μέσα λοιπόν σ' όλα τα δεινά που επέφερε η πτώση του ανθρώπου προστέθηκαν και τούτα. Ο φόβος αντικατέστησε την αγάπη, η υποκρισία την ειλικρίνεια και την ευθύτητα, η πονηρία την απλότητα. Ο άνθρωπος πλέον δεν μπορεί να κοιτάξει κατάματα τον εαυτό του. Κρύβεται από τον εαυτό του, κρύβεται από τον Θεό και τον συνάνθρωπό του. Δεν αντέχει και δεν θέλει να αναλάβει τις ευθύνες του για τις πράξεις του και προσπαθεί να βρει τρόπους αυτοδικαίωσης. [...]

Οι δύο λίμνες

Στην Παλαιστίνη υπάρχουν δύο λίμνες πασίγνωστες. Στο βορρά η λίμνη της Τιβεριάδος, στο νότο η Νε-

κρά θάλασσα. Η Τιβεριάδα είναι μικρή λίμνη αλλά ζωντανή, έχει πολλά ψάρια κι εκεί ψάρευαν οι μαθητές του Χριστού. Η Νεκρά θάλασσα είναι 3-4 φορές μεγαλύτερη, αλλά είναι Νεκρά, δεν έχει ίχνος ζωής. Τις δύο λίμνες τις συνδέει ο Ιορδάνης ποταμός. Ξεκινάει από την Τιβεριάδα και καταλήγει στη Νεκρά θάλασσα. Κι εδώ συμβαίνει το παράδοξο φαινόμενο. Αιώνες τώρα η μικρή λίμνη της Τιβεριάδος προσφέρει το νερό της μέσω του Ιορδάνου στη Νεκρά θάλασσα. Και όμως δεν αδειάζει αλλά παραμένει ζωντανή. Η Νεκρά θάλασσα αιώνες τώρα δέχεται το νερό της Τιβεριάδος, αλλά δεν ζωντανεύει, παραμένει νεκρή.

Αυτές οι δύο λίμνες είναι τύπος και εικόνα του ανθρώπου. Ο αγαπών άνθρωπος αισθάνεται υπεύθυνος για τον άλλο άνθρωπο κενώνεται, δίνει, προσφέρει και προσφέρεται, αλλά παραμένει ζωντανός και δεν στερεύει. Ο άνθρωπος που γυρίζει γύρω από τον εαυτό του και λατρεύει μόνο τον εαυτό του και δεν έχει μάθει να δίνει παρά μόνο να παίρνει, παραμένει νεκρός.

Αντωνόπουλος, Ν., αρχιμανδρίτης (2007). Υπεύθυνοι για όλα. Αθήνα: Ακρίτας, σ. 16-17, 159-160.

5. Ενεργός συμμετοχή

[...] Τον κάθε άνθρωπο τον βαρύνει προσωπική ευθύνη για την πορεία του κόσμου, έστω κι αν αυτή έχει ήδη λάβει σαφή φορά και κατεύθυνση. Η ευθύνη είναι

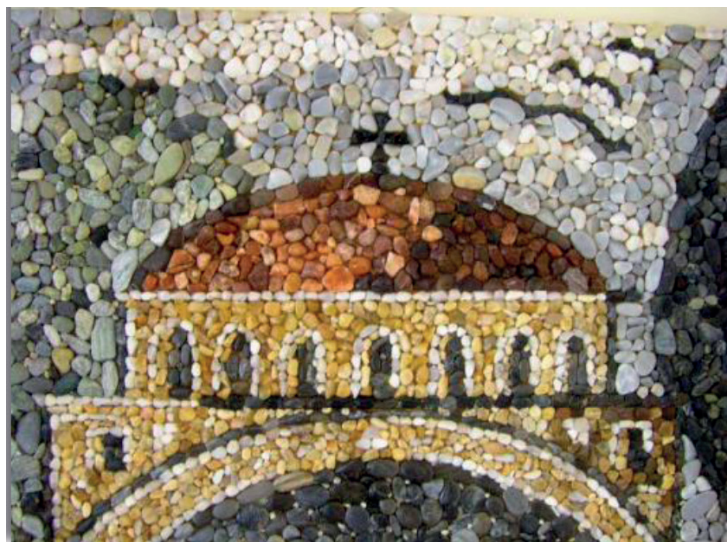
ανάλογη με τις δυνατότητές του αλλά δεν εξαιρείται κανείς. Πρόκειται για ένα είδος δημοκρατίας της ευθύνης [...].

Συσσωμάτωση στην Εκκλησία, κοινωνία με τον Χριστό, σημαίνει [...] μίμηση του Χριστού στις προσωπικές συνθήκες, ζωή εν Χριστώ σήμερα. Ο χριστιανικός πόθος για μια κοινωνία αγάπης δεν αποτελεί φυγή σε κάποιο όραμα που αποτελείται από ωραίες προσδοκίες· εκφράζεται στις συνθήκες του παρόντος ως συγκεκριμένη διακονία: ως καθημερινή συνεχής προσφορά προς όλους τους ανθρώπους, τους εγγύς και τους μακράν, ανεξάρτητα από τη θρησκευτική τους πίστη, το ηθικό ποιόν, την πνευματική ή πολιτιστική κατάστασή τους· σύμφωνα με το πρότυπο του Ιησού, του κατ' εξοχήν διακόνου της ανθρωπότητας, ο οποίος «ούκ ἤλθε διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντί πολλῶν» (Ματθ 20,28). Η κεντρική οπτική γωνία, από την οποία βλέπει την ευθύνη του ο χριστιανός για την παγκόσμια κοινότητα, η κεντρική πηγή εμπνεύσεως και ενεργείας παραμένει η ΑΓΑΠΗ, με το βάθος και το πλάτος που προσέδωσε σ' αυτήν η χριστιανική θεολογία και ζωή.

Γιαννουλάτος, Αναστάσιος, Αρχιεπίσκοπος
Αλβανίας (2002). Παγκοσμιότητα και
Ορθοδοξία. Αθήνα: Ακρίτας, σ. 44-45.

I. Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος: Θεολογική θεώρηση της οικονομικής κρίσης

«[...] Η Εκκλησία ενώ δεν προέρχεται από τον κόσμο, εργάζεται στον κόσμο· ενώ είναι πνευματική, δρα στην ιστορία· νοηματοδοτεί την ζωή των ανθρώπων και αντιμετωπίζει τα βιολογικά προβλήματά τους, αφού ο άνθρωπος είναι ψυχοσωματικό ον. Όμως η Εκκλησία εργάζεται στην κοινωνία, χωρίς να κάνει πολιτική. [...] έχει τον δικό της θεολογικό-πνευματικό λόγο και την δική της θεραπευτική πράξη. Μέσα από αυτήν την προοπτική βλέπει τα πράγματα και θέλει με απλότητα και αγάπη να διατυπώσει τον λόγο Της στο πλήρωμά της, Κληρικούς και λαϊκούς, για την κρίση που διερχόμαστε.

[...] Αυτήν την περίοδο πρέπει να αναπτυχθεί σε μεγάλο βαθμό η φιλαλληλία, η φιλανθρωπία, η αλληλεγγύη, η προσφορά στους αδελφούς μας που έχουν ανάγκη. Κανείς δεν μπορεί να προφασισθεί ότι δεν τους γνωρίζει. Είναι δίπλα μας και τους συναντούμε καθημερινά. Είναι η χήρα γυναίκα, που ξενοδολεύει για να

μεγαλώσει τα παιδιά της· είναι ο άνεργος πατέρας, που πονάει επειδή δεν μπορεί να ανταποκριθεί στις ανάγκες της οικογένειάς του· είναι ο ασθενής που δεν έχει ικανή ιατροφαρμακευτική περίθαλψη· είναι ο μαθητής, ο φοιτητής, που δεν μπορεί να ικανοποιήσει τον πόθο του να σπουδάσει, όπως θα ήθελε· είναι ο πτυχιούχος που δεν μπορεί να αποκατασταθεί επαγγελματικά και να προσφέρει στην κοινωνία· είναι ο συνταξιούχος που στερείται τα αναγκαία για να αισθανθεί την θαλπωρή στην τρίτη ηλικία που βρίσκεται, και τόσοι άλλοι. Έτσι, όσοι έχουν επάρκεια υλικών αγαθών πρέπει να προσφέρουν αυτοπροαίρετα ό,τι μπορούν περισσότερο στους αδελφούς τους εν Χριστώ που υποφέρουν. Πώς μπορεί κανείς να αισθάνεται τον Θεό ως Πατέρα, όταν δεν αισθάνεται τον πλησίον του ως αδελφό; [...]

Η ευμάρεια, η ευδαιμονία, η υπερκατανάλωση, είναι τα γενεσιουργά αίτια των οικονομικών κρίσεων. Βεβαίως, είναι σημαντικό να ζει κανείς “αξιοπρεπώς”, από πλευράς υλικών αγαθών, αλλά όλα έχουν και τα όριά τους. Η εκκλησιαστική ζωή συνδέεται στενά με την ασκητικότητα και την ολιγάρκεια. Και οι Χριστιανοί πρέπει να ζουν με λιτότητα. Δυστυχώς όμως σε υπερκαταναλωτικές κοινωνίες δεν βιώνεται η άσκηση, που είναι η βάση της χριστιανικής ζωής. Λέγοντας δε άσκηση εννοούμε την καλή χρήση των υλικών αγαθών που είναι αναγκαία για την ζωή και όχι την συσσώρευση και την υπερκατανάλωση αυτών. [...] Η ευθύνη της οικονο-

μικής κρίσεως ανήκει και σε όσους κατά καιρούς διαχειρίζονται τα κοινά πράγματα, όταν δεν δίνουν σωστές κατευθύνσεις στον λαό, αλλά τον προκαλούν ακόμη περισσότερο· όταν δεν διαχειρίζονται καλά τους εισπραττόμενους φόρους, οι οποίοι πρέπει να είναι ανταποδοτικοί· όταν δεν ομιλούν την αλήθεια, δεν σέβονται τους ανθρώπους που τους εμπιστεύθηκαν και δεν λαμβάνουν μέτρα με υψηλό αίσθημα δικαιοσύνης. Η ευθύνη τους είναι μεγάλη, διότι κατά τον Μέγα Βασίλειο: “τα των αρχόντων κακά, συμφορά τοις αρχομένοις γίνεται” [...].».

Ι. Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος, Εγκύκλιος υπ. αριθμ. 2894: «Θεολογική θεώρηση της οικονομικής κρίσεως» (15/3/2010).

Ατομική και συλλογική ευθύνη. Η ευθύνη στον Χριστιανισμό.

1. «Γέγονα...μολυσμός αέρος και γης και υδάτων» (Στιχηρόν, Εσπερινού Δευτέρα)
2. Μ. Βασίλειος: «Μητέρα των πολέμων είναι η πλεονεξία, οι πόλεμοι με τη σειρά τους γεννούν την υψηλή φορολογία, που είναι η αυστηρότερη καταδίκη των πολιτών» (ΒΕΠ 59, 141)

3. «Να αγαπάς την ευθύνη. Να λες: Εγώ, εγώ μονάχος μου έχω χρέος να σώσω τη γη. Αν δεν σωθεί, εγώ φταίω».

Καζαντζάκης, Ν.(1971), Ασκητική,
Αθήνα: Ελένη Καζαντζάκη, σ. 31.

Τελειώνοντας τη Διδακτική Ενότητα...

- ✓ Ερμηνεύουμε τις θέσεις του Χριστιανισμού για την ανάληψη ευθύνης του πιστού για την αντιμετώπιση προβλημάτων του σύγχρονου κόσμου.
- ✓ Αναγνωρίζουμε την αλληλεπιδραστική σχέση της θρησκευτικής ταυτότητας και της ανάληψης ευθύνης για κοινωνικά και ατομικά ζητήματα.

Σημειώνουμε...

.....

.....

.....

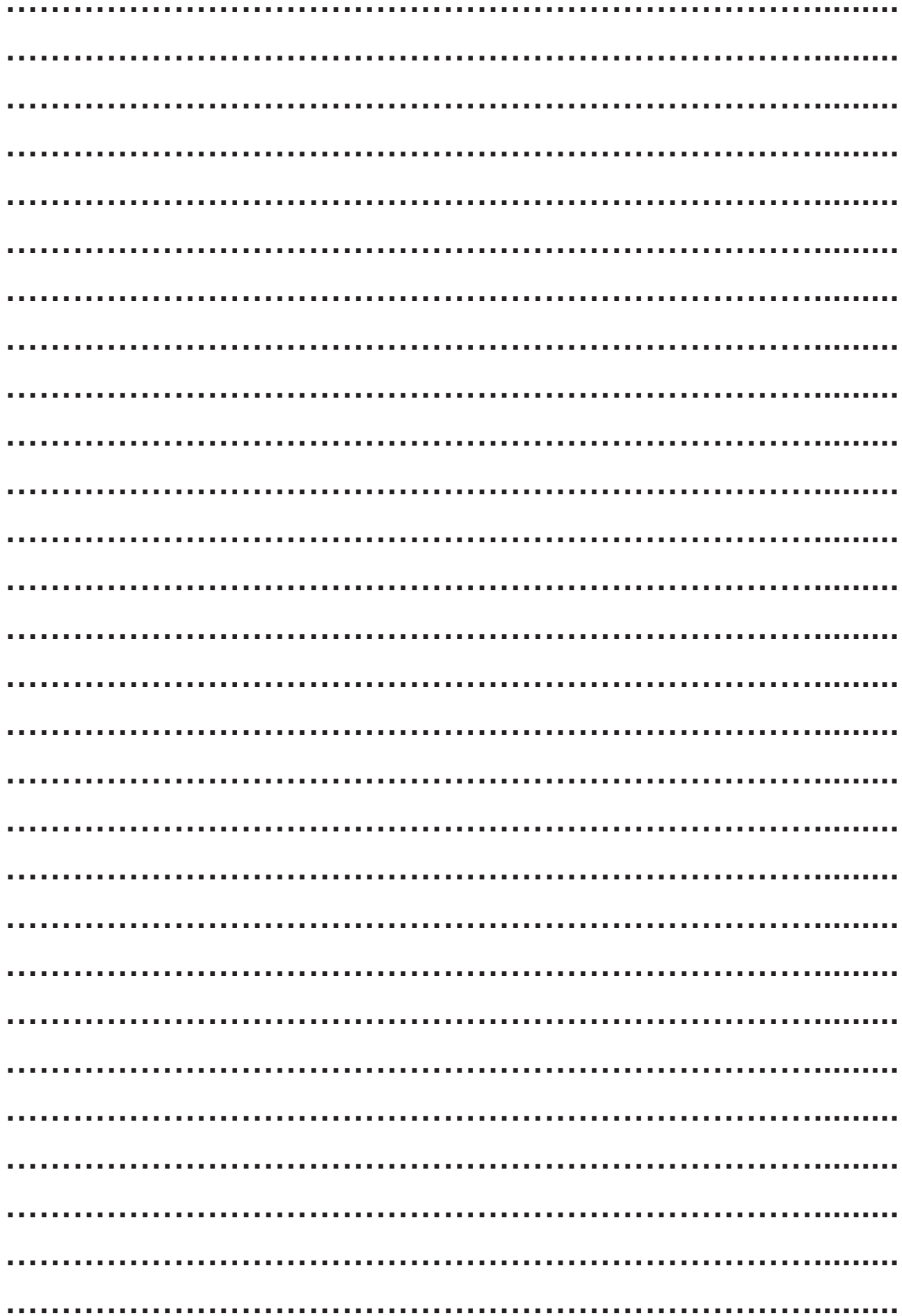
.....

.....

.....

.....

.....

Πηγές εικονιστικού υλικού

Θ.Ε. 4 ΑΞΙΕΣ

4.1. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

1. Θ. Βρυζάκης, Η έξοδος του Μεσολογγίου, 1853. Εθνική Πινακοθήκη-Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου, Αθήνα.
2. Φοιτητές προβάλλουν το αίτημα της πολιτικής ελευθερίας <https://imetdionysos.wordpress.com/2013/11/17/14-17-nov-1973-lutte-contre-la-dictature/>
3. Δεσμά, http://www.ethnos.gr/koinonia/arthro/pinelies_psyxis_piso_apo_ta_kagkela_tis_fylakis-64398060/
4. Ζωγραφιά μαθητών του Γυμνασίου-Λυκείου του Ειδικού Καταστήματος Κράτησης Νέων Αυλώνα, <http://www.enet.gr/?i=news.el.article&id=137470>

4.2. ΑΓΑΠΗ

1. Γ. Ιακωβίδης, Μητρική στοργή, 1889. Εθνική Πινακοθήκη-Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου, Αθήνα.
2. Φ. Κόντογλου, Γέννηση του Χριστού. Τοιχογραφία στο παρεκκλήσι οικίας Πεσματζόγλου, Κηφισιά.
3. Δομήνικος Θεοτοκόπουλος, Η Σταύρωση, 17ος αι., Εθνική Πινακοθήκη-Μουσείο Αλέξανδρου Σούτζου, Αθήνα.

4. Ορθόδοξη ιεραποστολή στην Τανζανία, http://ierapostoles.gr/wpcontent/uploads/2015/05/IMG_0179-768x576.jpg
5. Οι γιαγιάδες της Λέσβου (φωτο: Λευτέρης Παρτσάλης), <http://www.protothema.gr/greece/article/519566/tou-tragoudousame-gia-na-iremisei-oi-giagiades-pou-frodisan-to-prosfugopoulo-stilesvo/>
6. Κοινωνικό παντοπωλείο Λήμνου, <http://www.limnosfm100.gr/limnos/item/24415-efxaristies-apo-to-koinoniko-pantopoleio-limnou-gia-tin-prosfora-agapis.html>
7. «Κιβωτός του Κόσμου», π. Αντώνιος Παπανικολάου, <http://www.kivotostoukosμου.org/el/dimosievmata/tipos/item/463-6-4-2015-grekamag-opateras-antonios-exei-sosei-tin-agapi-se-mia-kivoto>

4.3. ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

1. Γυναίκες στο Αφγανιστάν, <http://www.giornalettismo.com/wp-content/uploads/2013/05/donne-afghanistan-2.jpg>
2. Εργασία στα χρυσωρυχεία της Γκάνα, <http://www.zougla.gr/kosmos/article/sok-i-sigxroni-sklavi-tis-gis>
3. Δικαίωμα (στη ζωή), http://grielazacharoula.blogspot.gr/p/blog-page_14.html
4. Δικαίωμα [στην εκπαίδευση (Ινδία, Το σχολείο της γέφυρας)], <http://www.diakonima>

[gr/2012/12/19/%CE%AD%CE%BD%CE%B1-%CE%B9%CE%B4%CE%B9%CE%B1%CE%AF%CF%84%CE%B5%CF%81%CE%BF-%CF%83%CF%87%CE%BF%CE%BB%CE%B5%CE%AF%CE%BF-%CE%BA%CE%AC%CF%84%CF%89-%CE%B1%CF%80%CF%8C-%CF%84%CE%B7-%CE%B3%CE%AD%CF%86%CF%85/](http://www.kathimerini.gr/2012/12/19/%CE%AD%CE%BD%CE%B1-%CE%B9%CE%B4%CE%B9%CE%B1%CE%AF%CF%84%CE%B5%CF%81%CE%BF-%CF%83%CF%87%CE%BF%CE%BB%CE%B5%CE%AF%CE%BF-%CE%BA%CE%AC%CF%84%CF%89-%CE%B1%CF%80%CF%8C-%CF%84%CE%B7-%CE%B3%CE%AD%CF%86%CF%85/)

5. Δικαίωμα (στη θρησκεία), <http://www.kathimerini.gr/763465/article/epikairothta/kosmos/ypo-diwgmo-oi-xristiano-i-sth-mesh-anatolh>
6. Δικαίωμα (στην ισότητα), <http://antikleidi.com/wp-content/uploads/2013/02/BALANCE2012BrainSneezing.1st.BobisaTODOROVIC.Serbia.jpg>
7. Δικαίωμα (στην έκφραση), <http://parallaximag.gr/thessaloniki/eleftheria-tis-ekfrasis-mia-lepti-kokkini-grammi>
8. Δικαίωμα (στην αξιοπρέπεια;), <http://www.athina984.gr/2016/06/09/paratinete-i-apergia-ton-odokathariston-sto-parisi/>

4.4. ΙΣΟΤΗΤΑ

1. Παιδάκι, <http://www.news.gr/kosmos/evroph/article-wide/166757/100-hronia-apo-ton-megalo-polemo-se-ena-kosmo-gema.html>
2. Φαβέλες στο Ρίο ντε Τζανέιρο, <https://gr.pinterest.com/pin/837880705643474752/>

3. Γυναίκα στο Αφγανιστάν, <http://www.filosofiki.eu/viewtopic.php?f=5&t=8617>
4. Άστεγος, http://www.huffingtonpost.co.uk/2013/09/11/austerity-measures-oxfam-report-poverty_n_3907662.html
5. Έργο της Χριστίνας Δουληγέρη, από το βιβλίο Είπεν Κύριος, εκδ. Ακρίτας – Παιδικά.
6. Χριστός και παιδιά, <https://hamomilaki.files.wordpress.com/2007/04/jesusandchildren.jpg>
7. Γυναίκες, <https://www.pemptousia.gr/2016/02/ekklisiastikes-protovoulies-gia-tin-exalipsi-ton-anisotiton-filou/>
8. Ένδεια, <http://www.efsyn.gr/arthro/i-anisotita-vathainei-tis-koinonikes-pliges>
9. Όλοι διαφορετικοί όλοι ίσοι, http://www.flowmagazine.gr/article/view/diaforetikotita_zontas_se_mia_poluxromi_koinonia/category/personal_development

4.5. ΕΥΘΥΝΗ

1. Νικολάι Αλεξάντροβιτς Μπερντιάεφ, <http://www.rusliberal.ru/berdyaev.php>
2. Αγία Μαρία Σκόμπτσοβα, <http://www.saint.gr/4381/saint.aspx>
3. Raul Follereau, <http://www.liguedefensejuive.com/proces-intente-par-la-fondation-raoul-follereau-le-prevenu-relaxe-2015-04-04.html>

4. Μάρτιν Νίμελερ, <http://www.quotationof.com/martin-niemoller.html>

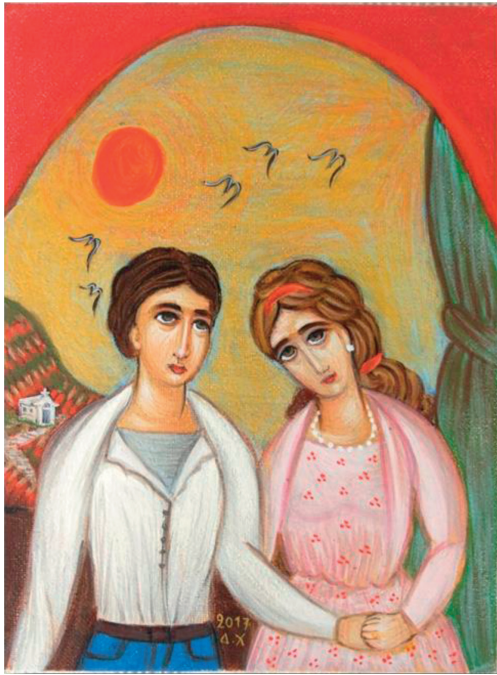

Έργα της Αθηνάς Βουζαξάκη κοσμούν τις σελίδες:
29 / 166, 54 / 174, 73 / 181, 80 / 184, 107 / 195

116 / 252, 254

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 4ου τόμου

Θεματική ενότητα 4 ΑΞΙΕΣ

4.1. Ελευθερία	6
4.2. Αγάπη.....	26
4.3. Δικαιώματα	50
4.4. Ισότητα	71
4.5. Ευθύνη.....	92

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946,108, Α').

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Υπουργείου Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων / ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.